número 61

el pèsol negre

Publicació Llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

març - juny · 2013 II època 5.000 exemplars

L'estafa de R45 Soluciones Alimentarias a la Pobla de Lillet

El passat abril tancava, a la Pobla de Lillet, R45 Soluciones Alimentarias o Rocha Catering S.L. Després de cinc anys al municipi i mesos de suposades pèrdues, l'empresa s'havia declarat insolvent i incapaç de fer front al pagament a proveïdors i treballadores/rs. En Carlos Rocha comunicava a la seva plantilla que s'havia arruïnat invertint tot el seu capital (incloent hipoteca de béns immobles) i que li sabia greu, però no havia pogut fer res per salvar la prometedora unitat de producció poblatana.

Però de tota aquesta història hi ha poc de cert. En Carlos Rocha és el protagonista d'una trajectòria empresarial que mou molts diners. Actualment manté set càrrecs en diverses empreses força rentables, s'ha beneficiat de diferents bonificacions i subvenciones econòmiques dels poders polítics, ha mantingut una política laboral d'explotació i continua sent el propietari de diversos bens immobles. > 8-9

Sergi Pla nou Cap de la Regió Policial Central

Sergi Pla, el «mil homes» que va aparèixer al programa «Salvados» fent apologia de la violència policial ha estat ascendit a comissari en Cap de la Regió Policial Central. L'anterior cap, Martínez ha acumulat durant el seu mandat: dos morts sota la seva custodia, la batuda al Toni's, els fets de la Festa Major de Manresa de 2012 i l'augment de controls policials en zones on hi resideixen immigrant, etc. > 3

La mafia del fracking

La fractura hidràulica és una tècnica que ha demostrat ser molt negativa pel medi. Els fets ho han demostrat sobretot als EEUU. Tanmateix, el benefici privat d'uns pocs vol imposar-se de nou al bé comú de tots. Per aquest propòsit les empreses que ho impulsen actuen com a veritables màfies i els mitjans de comunicació sovint en són la comparsa. > 6-7

BERGUEDÀ

L'altre cara de les obres del casino

Berga · Les remodelacions s'han fet de cara a la galeria, remodelacions inútils pel seu gran cost, 459.102€. Aquestes despeses no queden justificades, ni amb el resultat de les obres, ni pel context de crisi que s'està vivint. > 10

ARREU

Tortures i abusos a les presons catalanes

Han jutjat els carcellers que van torturar els presos després del motí de Quatre Camins el 2004, mostrant-nos una realitat ignorada. El cas de Joaquín Manrique, pres en lluita a Brians 2 al qual se li nega una correcta atenció sanitària n'és un altre exemple. > 4-5

Sobre la detenció de les companyes anarquistes

El passat 15 de maig cinc companyes anarquistes van ser detingudes per ordre de l'Audiència Nacional. Però més enllà de la repressió, aquestes ràtzies serveixen com a termòmetre de les lluites: les seves potencialitats i sobretot les seves mancances. > 8

Atropellament o assassinat de la Guardia Civil

El passat desembre vint-i-cinc joves que havien sortit de Sidi Ifni van ser envestits per una patrullera de la Guardia Civil prop de Lanzarote. Una mort directa i sis morts o desapareguts més en són el resultat. Tanmateix, la repressió cap a les migrants va més enllà d'aquestes brutalitats. > 15

Editorial

Cap a l'anarquia!

Pep i Tu

Berga, maig de 2013

Aquest és un d'aquells números del *pèsol negre* que ens ha costat molt de treure. Podria dir que darrerament ens passa sovint, però de fet això va a tongades, hi ha hagut anys amb molta regularitat i d'altres anys que la maquinària afluixa. Les urgències, la resta de la militància i la vida en sí ens marca els ritmes. Cada una de nosaltres militem a molts puestos i toquem moltes tecles, potser massa. No obstant això, l'eina segueix totalment vigent. Algunes de nosaltres fa molts anys que estem aportant vida en aquest projecte, i jo crec que val la pena, malgrat la feina que suposa.

En aquest número del *pèsol negre* hi ha el dossier central que va sobre l'organització anarquista, temàtica especialment pertinent en el moment que vivim. De nou hi ha ganes d'organitzar-se, necessitat n'hi ha hagut sempre. Desitjo de tot cor que aviat siguem capaces d'organitzar-nos i per tant d'optimitzar les nostres capacitats. L'objectiu no és créixer per créixer -tot i que créixer pot ser una bona cosa-, sinó estar organitzats (o relacionats amb certa permanència) per tal que les nostres accions (siguin quines siguin) esdevinguin més efectives, més útils, amb més ressò i amb més seguretat. No és el moment de les etiquetes que serveixen per lluir, o per debatre fins l'avorriment sense ganes d'arribar enlloc. És el moment d'arremangar-nos i actuar.

Ni tribu social ni afició dominguera, l'anarquia és un projecte a llarg termini, molt llarg. En aquesta transformació social en sentit anàrquic per la qual treballem hi intervindran moltes generacions -totes per anar bé-. Per això poden ser útils els projectes estables. Tanmateix això no fa que ens oposem a les actituds i accions ofensives cap al sistema que ens explota, sinó tot el contrari. És pot fer tot si és vol. Sempre s'ha pogut. La combinació de ritmes pot generar contradiccions, tanmateix si les genera abans de la pràctica és mala senyal. Qui vulgui apostar per l'autogestió obrera que ho faci, qui vulgui l'enfrontament directa per qualsevol via, qui li ho impedeix? Qui desitgi editar llibres, a què espera?, i així un llarguíssim etcètera. Aquí hi segueix havent feina per donar i per vendre. I qui s'entreté en debatre sobre les nostres diferències ho fa perquè vol, perquè en el fons li agrada més l'anarquisme de saló o de centre social que no pas la generosa acció. Mantenir el xiringuito i la seva posició dins l'esmentat gueto. I aquesta meva opinió no és només un estirabot, intento aplicar-me el cuento, i no amb poques contradiccions. Passen els anys i no parem de perdre trens, ni hi pugem, ni els aturem, ni els autogestionem, ni els fem volar pels aires...; «i así nos luce el pelo...».

Directori llibertari de l'Alt Llobregat i Cardener

Berga

ATENEU COLUMNA TERRA I LLIBERTAT:
c. del Balç 4 baixos esquerra. 08600 Berga.
www.bllibertari.org

CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS:
c.del Balç 4 baixos dreta. 08600 Berga.
Tel i fax: 938216747.
cejeb@cejeb.org. www.cejeb.org

CGT: c. del Balç 4 baixos. Tel. 938 216 747.
sad@cgtberga.org. www.cgtberga.org

Sallent

AMICS D'AGUSTIN RUEDA, CGT:
c. Clos 5, 1r, 08650 Sallent.
Tel. 938 370 724. Fax 938 206 361.
sallent@cgt.es. www.cgt.es/sallent

ATNEU POPULAR ROCAUS
C. Santa Llúcia 1, Sallent
www.ateneurocaus.cat

Manresa

CENTRE D'ESTUDIS PEDRO FLORES
cestudispedroflores@gmail.com
centreestudispedroflores.blogspot.com

CGT: c.Circumval·lació 77, 2n, 08240 Manresa. Tel. 938 747 260.
Fax 938 747 559.
cgtmanresaneteja@hot mail.com

CSO VALLDAURA: c. Jorbetes 15, 08241 Manresa.

CNT-AIT: Pl. Catalunya 9 ent 1r i 4r, 08242 Manresa. Tel. 931788368.
sov@manresa.cnt-ait.es.
www.cnt.es/manresa

CSO LA TREMENDA: c. Hospital 24-26, 08241 Manresa
columnaclitoriana@hotmail.com

RÀDIO BALA 106.4 FM:
radiobala.radiobala@gmail.com
http://radiobalamanresa.wordpress.com

ASSEMBLEA LLIBERTÀRIA DEL BAGES
allbages@bllibertari.org

LA DISTRI: c. Escodines, 11.
08241 Manresa.

Qui som

Edita: Col·lectiu PÈSOL NEGRE. *El pèsol negre* no és el portaveu de cap entitat i per tant no representa a ningú més enllà de qui hi participa en cada moment. Els articles són responsabilitat de qui els fa. A qui li piqui que es rasqui. Si vols col·laborar econòmicament et deixem el número de compte: 1491 0001 22 2028287627.

Tancament d'aquesta edició: 13 de juny de 2013

En aquest número hi ha participat: A.C.A.W, Alamar, Ali Bei, Bandera Arcoiris, Barrikada, Cárcel = Tortura, Gaia Talls, Ginkgo biloba, Heli, Joanquín Manrique, Joronya, M., NoBorner, No Fracking, L'espurna, La Viva, Pep i tu, Perru, Ramón Camps, Roger, Solidàries, UterQuePalpita.

www.bllibertari.org/pesolnou

On trobaràs tots els números en PDF, debats i altres informacions.

Contacta amb nosaltres:
info@pesolnegre.info

Sumari

Pàgina 3 (repressió, corrupció, PAHC):
_Sergi Pla nou cap de la Regió Policial Central.
_Artur Mas: on són els meus diners?
_Què és la PAHC? Com lluita?

Pàgina 4 (anticarcerari):
_Judici repressió motí Quatre Camins 2004.

Pàgina 5 (anticarcerari):
_Entrevista a Joaquín Manrique. La sanitat a les presons.

Pàgina 6-7 (fracking):
_La mafia del fracking.
_Creació de la PAF berguedana.

Pàgina 8-9 (laboral)
_L'imperi Rocha al descobert: història d'una estafa a la Pobla de Lillet.

Pàgines 10 (laboral i actualitat):
_Crònica de l'1 de Maig a Berga: una lluita col·lectiva i necessària.
_Berga inaugura les obres de remodelació del Casino i presenta l'exposició itinerant de La Patum.

Pàgina 11-14 (Dossier central)
_Organització anarquista.

Pàgina 15 (migració, abús d'autoritat)
_Una patrullera de la Guardia Civil envesteix una pastera a la costa de Lanzarote.

Pàgina 16 (repressió):
_Sobre la detenció de les companyes.

Pàgina 17 (internacional):
_Lluites anarquistes a Grècia.

Pàgina 18 (antipatriarcal):
_Parlem amb... Aura Lolita Chávez.

Pàgina 19 (autogestiona't)
_Prospeccions d'urani a l'alta Anoia? Nuclear no!

Pàgina 20 (ressenyes, actes i sexualitats)
_Xató, Fracking i Jann Marc Rouillan.
_Una altra palla és possible.
_Jo només il·lumino la catalana terra.

Pàgina 21 (ressenyes)
_Género y políticas del trabajo en la España contemporánea: 1836-1936.
_Artur Mas: on són els meus diners? Crònica d'una batalla per la sanitat pública.

Pàgina 22 (humor)

Pàgina 23 (art):
_Grifoll

Pàgina 24 (entrevista):
_Parlem amb... Manuel Tirado.

Sergi Pla nou Cap de la Regió Policial Central

A.C.A.W.

Manresa, abril de 2013

El polèmic comissari de l'Àrea de Recursos Operatius dels Mossos d'Esquadra Sergi Pla és el nou Comissari en Cap de la Regió Policial Central composada per les comarques del Berguedà, el Solsonès, Osona, el Bages i l'Anoia. Des del 4 d'abril Sergi Pla substitueix al fins aleshores comissari en cap Joan Francesc Martínez Roma, el qual va arribar a les comarques centrals el desembre de 2009.

Durant aquest temps, Martínez ha acumulat en el seu mandat un currículum policial alarmant a la regió central i més concretament a Manresa. En tres anys s'han produït dues morts sota custodia dels Mossos d'Esquadra -en Mustapha al setembre de 2011 i en Sergio al gener de 2012-, provocacions i actuacions desproporcionades, com la batuda al Toni's, els fets de la Festa Major de Manresa 2012 o l'augment de controls i assetjament policial en zones on hi resideix un alt grau de població migrant, per citar alguns exemples. A més, aquest comissari ha permès que alguns dels seus grups i en especial les ARRO (les qual les coneix molt bé perquè Martínez també va ser cap de la Comissaria General de Recursos Operatius i per tant, també, de les BRIMO de 2007 a 2009) s'accedissin en diverses actuacions, especialment amb el col·lectiu migrant. Actualment, Joan Francesc Martínez Roma és el nou cap de la Sala Central de Comandament.

A la dreta Sergi Pla en un acte institucional

Puig va acceptar la dimissió (de Sergi Pla), però quatre mesos després i com si d'un premi és tractés, Sergi Pla és ascendit a Comissari en Cap de la Regió Central

Qui és Sergi Pla?

Per fer una mica de memòria, el comissari Pla va ser responsable de la l'Àrea de Recursos Operatius un cop Martínez deixà el càrrec el desembre de 2009. Bona part de la gent el recordarà per la seva espectacular actuació al programa «Salvados» de la Sexta on afirmava frases com: «La policia ejerce la violéncia legal», «los manifestantes siempre pillan porque es lo suyo» o «la policia siempre gana». Però sens dubte, un dels casos que ha fet mella en el seu expedient és la seva dimissió pel cas Quinatana. A la vaga general del 14 novembre, en el moment final de la manifestació, hi va haver certs enfrontaments entre les manifestants i els Mossos d'Esquadra. La gent abandonava el lloc, però l'escamot d'escopeters van ferir a Esther Quintana quan marxava de Via Laietana. Oficialment, el cos de Mossos d'Esquadra va assegurar que no es van disparar pilotes de goma en aquella manifestació. Dies després, quan es va demostrar amb proves gràfiques que la versió oficial era errònia, Pla va posar el seu càrrec a disposició del conseller d'Interior, Felip Puig, després d'haver reconegut que va amagar l'informe que afirmava l'ús d'aquesta arma. Puig va acceptar la dimissió, però quatre mesos després i com si d'un premi és tractés, Sergi Pla és ascendit a Comissari en Cap de la Regió Central.

Les ARRO de la Regió Central

Una de les àrees polèmiques dels Mossos a Manresa és l'Àrea Regional de Recursos Operatius (ARRO) de la regió policial central. Les funcions de les ARRO són les de restablir «l'ordre públic» a manifestacions o desallotjaments, patrullar i controlar zones d'especial conflictivitat. Un exemple d'una de les intervencions més violentes d'aquesta àrea en els darrers temps, va ser el desallotjament de la Plaça Major a les acaballes de la Festa Major de Manresa a l'agost de l'any passat, on més d'una quinzena de joves van resultar ferides.

Algunes fonts denuncien fortes connotacions racistes en les intervencions d'aquesta àrea (inclús hi ha simpatitzants del partit racista Plataforma per Catalunya), les quals exerceixen una violència especial en les seves actuacions. Però resulta difícil obtenir proves d'aquestes actuacions ja que en molts casos d'agressions no hi ha denuncia i aquest fet augmenta en els casos d'agressions al col·lectiu migrants. Un clar exemple és el que recentment ha vist llum pública sobre una denúncia feta per un efectiu policial del grup 4 de les ARRO a Manresa. Un efectiu policial va denunciar a una persona d'origen subsaharià MS pel delicte d'atemptat a l'autoritat i una falta contra la propietat industrial -pel suposat material que duia a la bossa-, mentre que van ser els Mossos qui van agredir a M segons testimonis presencials dels fets. Segons l'Auto judicial, els fets es van produir al setembre de 2011 quan els propietaris d'una botiga de Manresa van poder presenciar com un home entrava al seu comerç i minuts després van entrar diversos efectius policials. La declaració d'una de les testimonis dels fets detalla que «el senyor no es va resistir en cap moment», va aixecar les mans posant-les contra la paret i quan ja estava emmanillat un agent «li va donar dues bufetades» i a causa del cop una de les parets de l'establiment va quedar «esquitxada de sang». Davant d'aquesta violenta actuació, les persones que presenciaven els fets i algunes veïnes van escandalitzar-se i escridassar als efectius policials. De les declaracions judicials dels testimonis s'extreu que abans dels fets dins del comerç, els Mossos d'Esquadra estaven perseguint a M i un dels efectius va caure, però «en cap moment hi va haver cap agressió, ni empenta» per part de M als Mossos d'Esquadra.

El cas va acabar amb la detenció de MS, el qual el van deixar sortir el dia següent. Al novembre de 2012 va sortir l'Auto on s'explicitava l'arxivament del delicte i la prescripció de la falta. Cal remarcar, que amb el recull dels testimonis de les diligències es podria haver obert una causa contra els Mossos d'Esquadra per un possible delicte de tortura, però en aquest cas la persona afectada no va denunciar. Segons fonts properes al cas, l'escamot 4 de les ARRO ja han protagonitzat diverses negligències.

La pregunta clau que es pot fer molta gent és: «Per què denuncien llavors si ells són els agressors?». Una de les tàctiques que apliquen els cossos policials és la denúncia o contradenúncia. O sigui, la presentació de denúncies per a desacreditar a les víctimes, algunes de les quals obtenen més atenció i rapidesa judicial que les presentades per les pròpies víctimes segons dades de diverses organitzacions de drets humans. A més, cal afegir que l'assistència als judicis per part dels Mossos d'Esquadra -també en altres cossos policials- és gratificada i bonificada entre 40 i 60€ per judici. Per tant, els interessa denunciar per una banda per motius de cobertura legal en cas de denúncia de les persones afectades i agredides i per l'altra perquè augmenta econòmicament la seva nòmina el fet d'assistir a judicis.

Artur Mas: on són els meus diners?

M.

Berga, maig de 2013

El divendres 3 de maig a quarts de vuit del vespre, a la biblioteca de Berga, Albano i Marta de Cafèambllet ens van presentar el seu llibre *Artur Mas: on són els meus diners?,* que un mes després de la primera edició ja n'ha tret una segona. Erem només una vintena de persones, però es va crear un clima agradable, empàtic, i l'exposició del desgavell (i robatori) a la sanitat catalana va acabar amb una conversa força participativa i interessant. Organitzava l'acte el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs. En aquest mateix número podeu llegir la ressenya d'aquest llibre, que podeu comprar al local del Centre d'Estudis Josep Borràs o a la parada que posa aquest col·lectiu els matins de dissabte al Vall.

Què és la PAHC? com lluita?

M.

Berga, maig de 2013

Amb aquest títol va tenir lloc una trobada organitzada per l'Ateneu Columna Terra i Llibertat amb membres de la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca i el Capitalisme (PAHC) del Bages, el passat dissabte 11 de maig al Casal de la Gent Gran de Berga. Les PAH estan aconseguint arreu del país un gran suport ciutadà i estan aturant desnonaments i subhastes de vivendes, aconseguint sovint la dació de la vivenda en pagament. A l'acte hi van assistir una vintena de persones interessades en conèixer la lluita de la PAHC, algunes per simpaties amb la lluita i altres per trobar-se en problemes amb la seva vivenda. Es va parlar del funcionament de la PAHC del Bages, dels objectius, i també s'exemplificaà amb casos i situacions reals. Aquella trobada va esperonar alguns berguedans a convocar l'assemblea de constitució de la PAHC del Berguedà, que tindrà lloc el proper 15 de juny a les 18h al Casal de la Gent Gran de Berga.

Judici a la repressió del motí de Quatre Camins 2004

El procés judicial i les mobilitzacions de suport als presos

L' Espurna

Manresa, maig de 2013

El macrojudici que s'ha celebrat a la secció cinquena de l'Audiència Provincial de Barcelona per jutjar els casos de maltractes i tortura que van patir més d'una cinquantena de presos arran dels fets del motí a la presó de Quatre Camins de 2004, ha finalitzat. El judici —mediàtic en un inici— ha estat seguit de molt a prop per diversos col·lectius de suport a preses, col·lectius anticarceraris i organitzacions de drets humans, ja que aquest ha posat el punt d'atenció sobre les tortures a l'estat espanyol i concretament l'evidència de l'ús de la tortura «normalitzada» a les presons.

Seguint el judici...

El judici contra 9 carcellers i carcelleres va iniciar-se el 6 de maig amb la declaració de les nou imputades, les quals van negar les imputacions que presentaven les acusacions particulars, l'acusació popular i la fiscalia. Algunes de les imputades com el cas de Xavier Martínez, subdirector mèdic de Quatre Camins en el moment del motí, s'enfronten a una petició de 12 anys de presó. Cal recordar que gairebé totes van negar-se a respondre a les preguntes de l'acusació contestant només les preguntes de la fiscalia. En el judici es va indicar que les imputades Pedro T., Yolanda M., Trinidad M. y José Delfín G., es van dedicar a agredir als presos amb el vistiplau del llavors cap del centre José Antonio R.; el cap de serveis, Jordi J., i el cap de centre de la presó, Rafael Jesús S., els quals van ser còmplices i facilitadors de les agressions. Les acusades van entrar en diversos moments en contradicció en les seves declaracions.

En les declaracions la majoria dels presos afectats per les tortures van assenyalar a Xavier Martínez, el llavors subdirector mèdic de la presó de Quatre Camins, com un dels màxims exponents de la repressió: va propinar cops amb una defensa de goma als presos malferits els quals necessitaven atenció mèdica. Els presos van declarar que van ser apallissats dins de les cel·les fins al punt de «caure inconscients» i que van ser obligats a passar al pati per un passadís format per funcionaris a banda i banda -alguns d'ells vestits de paisà- on els punys i les patades eren constants. Cal recordar que en el moment del motí de Quatre Camins hi van arribar més de 200 carcellers, els quals no estaven de servei aquell dia i fins i tot alguns que ni treballaven a la presó de Quatre Camins. Per altra banda, alguns dels responsables polítics d'institucions penitenciaries, com Albert Batlle, van admetre «irregularitats» en el procés de control després del motí.

Una de les estratègies que va fer servir la defensa del col·lectiu carceller -a càrrec del sindicat UGT presons sis imputades amb l'advocat Manuel González Peeters- és desacreditar algun dels presos afectats que declaraven en qualitat de testimoni pel fet de mantenir vincles amb l'Obervatori del Sistema Penal i els Drets Humans. Aquesta organització es titllada pel col·lectiu carceller com a «grupuscle amb l'accés totalment prohibit als centres penitenciaris a l'actualitat» i en tot moment la defensa va intentar criminalitzar aquest i relacionar-lo amb un cas de «muntatge contra el col·lectiu carceller», cosa que va provocar que la jutgessa poses ordre davant d'aquest tema exigint a la defensa que no es tornés a centrar amb l'OSPDH, que el tema en qüestió són els maltractes.

Acció en solidaritat amb els presos

Mobilitzacions

Les mobilitzacions de suport han pres diverses formes. El 4 de maig es va fer una gran manifestació en contra la tortura que va servir per visibilitzar el cas del motí de Quatre Camins. Diversos col·lectius i grups de suport a presxs també van convocar concentracions davant de l'Audiència Provincial per recolzar les denunciants en aquests dies de judici. Algunes d'aquestes concentracions van xocar amb la presència d'un gran nombre de carcellers convocats pels sindicats carceraris. A més hi va haver accions descentralitzades en suport als presos, els quals també es van realitzar a dins la presó amb cartes o instàncies de suport entre altres.

El 30 de maig de 9h a 14:30h es realitzà una concentració davant l'Audiència Provincial (passeig Lluis Companys).

Per més informació de properes mobilitzacions i xerrades sobre el judici mirar el portal:

http://torturesquatrecamins2004.wordpress.com

Juicio contra 13 carceleros acusados de tortura

Carcel = Tortura

El pasado 6 de mayo empezó el macrojuicio en la Audiencia Provincial de Barcelona a 9 carcelerxs imputadxs por torturas sistemáticas a raíz del llamado motín de Quatre Camins de 2004. Han testificado lxs tecnócratas responsables en ese momento de la dirección general carcelaria, para aclarar las torturas y la brutal represión que hasta el día de hoy siguen sufriendo los compañeros presos siendo dispersados por las diferentes cárceles del estado, algunos de ellos en Régimen FIES 1CD, en aislamiento y un sinfín de torturas más.

El motín de 2004 surgió de forma espontánea cuando los carceleros agredieron a los presos y los presos tuvieron que ejercer la legítima defensa para proteger su vida. En la cárcel de Quatre Camins los carceleros torturaban cotidianamente a los presos con total impunidad. Las torturas estaban siendo denunciadas a las instituciones de la democracia asesina que siniestramente amparaba y ampara a lxs torturadores. Toda la impunidad de los carcelerxs les es otorgada desde los poderes del estado, el poder ejecutivo, el poder legislativo y el poder judicial.

Los sindicatos UGT-Presons, CCOO y CATAC, ejercen la defensa legal de los torturadores, siendo parte del brazo armado del estado que tortura y asesina desde sus corporativas sindicales. Entre los imputados por tortura también encontramos Xavier Martínez, subdirector médico de Quatre Camins en 2004. Un caso evidente de la colaboración y el encubrimiento de las torturas por parte de los servicios médicos carcelarios dentro del sistema penitenciario.

Los antecedentes de este macrojuicio los encontramos en un primer juicio contra los presos en diciembre de 2008. Los compañeros, inocentes de las acusaciones del montaje judicial, fueron duramente condenados a muchos años de cárcel, a un total de más de 200 años. Varios de ellos sumaron a sus condenas 19 años más, convirtiéndose su situación penitenciaria en una cadena perpetua encubierta, simplemente por el hecho de no dejarse aislar y torturar en celdas de aislamiento.

Uno de estos compañeros ha sido el que lanzó hace 4 meses otra nueva denuncia por maltrato en la prisión de Lledoners . Recordamos que Jose Antunez Becerra inició una huelga de hambre indefinida el 23 de enero en la prisión de Lledoners por su situación de aislamiento y la tortura psicológica que le estaba haciendo desde de la Junta de Tratamiento y la Dirección de Lledoners por el historial del preso. Lledoners se quitó «el problema» con un traslado. Así pues, el día 14 de Febrero, Jose Antunez fué trasladado a la prisión de Ponent en Lleida y dejó la huelga de hambre. Al llegar de nuevo a Ponent no le dieron ni kit de aseo y limpieza ni tampoco sus pertenencias (tv, ropa, papeles y documentos, ordenador, cosas de aseo...), se le incautó una radio pequeña que ya tenía en otros centros, y un gorro de lana. Además no tuvo acceso al dinero que tenía ingresado hasta después de unos días de llegar. Cabe recordar que Antunez fue condenado a 19 años por el motín de Quatre Camins y en este sentido es parte declarante en el juicio.

Gracias a la resistencia y perseverancia de los amotinados en el 2004 y de otras muchas personas que continúan apoyando esta lucha, se ha logrado llevar a juicio a 9 carceleros responsables de la represión. Aunque no creemos ni pensamos que la vía legalista con todo su circo de farsas diga algo nuevo aparte de la historia que ya sabemos sobre unas cuantas manzanas podridas e inclusive las indulte, sabemos que nunca dirán que el cesto es el que está podrido desde dentro y que las prisiones en sí mismas son injustificables, mucho más todo su engranaje de tortura y represión, que solo son parte de una maquinaria mayor. Aun así pensamos que es un buen momento para evidenciar qué son realmente las cárceles, a quienes les sirven y qué es lo que realmente pasa dentro...

¡ABAJO LOS MUROS!
SOLIDARIDAD PRESXS EN LUCHA!

Paradigma de la realitat sanitària a les presons

Entrevista a Joaquín Manrique

Pres en lluita des de la presó de Brians 2

Tras una larga situación de abandono sanitario, el delicado estado de salud del compañero Joaquín Manrique, preso en el CP de Brians, se ha agravado hasta llegar a fase terminal. Tras una campaña de denuncia de su situación, la prisión, la Direcció General de Serveis Penitenciaris y la juez, recientemente habían otorgado el tercer grado previo a la libertad condicional. Ante este hecho, la fiscalía recurrió, paralizando su salida de prisión hasta que la juez dictara una resolución. A finales de mayo se le concedió finalmente la libertad condicional, pero sólo porque el estado de salud de Joaquín era tan grave que le era imposible salir. Macabra situación que el estado y la prisión está obligando a vivir a Jooaquín.

Evidentemente su postura política y de denuncia dentro de la cárcel ha determinado el tipo de trato y atención que ha recibido a lo largo de este tiempo y que está recibiendo en la actualidad por parte de los funcionarios-carceleros. La entrevista que sigue, no pretende ser un testimonio victimizador. Sí el grito de un preso en lucha que viene a hablarnos de su realidad y, tácitamente, de la necesidad imperiosa de que él, como tantxs otrxs presxs en similares condiciones de salud, deban ser excarcelados de forma inmediata.

Solidàries

Barcelona, abril de 2013

¿Cuál es tu situación judicial actual?

Estoy penado a un total de 7 años y 3 meses de prisión por 6 delitos. Me queda una causa pendiente de juicio y estoy esperando la refundición de condenas [el triple de la condena mayor]. Mi condena sería de 6 años.

He pedido tres veces la libertad condicional por enfermedad grave; en dos ocasiones me la han denegado, por lo que se ve, soy peligroso y puedo volver a cometer delitos, aun cuando estoy muy debilitado. Actualmente en Brians 2 salgo dos horas al patio y para mí es un suplicio, estoy sufriendo y no veo el momento de volver a la cama.

¿Cuál es tu estado de salud y qué respuesta has obtenido del personal sanitario de la cárcel en cuanto a trato y entrega de medicamentos?

Los medicamentos me los dan, aunque me puse en huelga de hambre en una ocasión para recibirlos, pero el tratamiento es muy malo, muy pésimo. No te tratan como a un enfermo, como a un paciente, sino como a un preso, uno más, y te exigen cosas que yo no puedo realizar. Yo tengo problemas óseos y me cuesta moverme con facilidad; por otro lado estoy muy debilitado ya que a raíz de un cáncer de garganta que tuve me cuesta mucho tragar, tengo que alimentarme a base de líquidos y tampoco puedo masticar con facilidad pues me faltan muchas piezas dentales (estoy pendiente todavía de la visita al dentista). Mi estado de salud, en general, es muy grave y estoy muy debilitado, pero igualmente se me exige un horario, tanto para comer, como para levantarme, vestirme, hacer la cama, etc. es imposible para mí realizar eso todas las mañanas y en 15 minutos. He perdido ya 20 kilos, ahora peso 50 kilos y mido 1'75 metros. No hay humanidad, todo les da igual.

Desde tu vivencia en el módulo de enfermería en Brians 2 ¿Cómo ves el tratamiento de los casos de enfermedad en la cárcel?

Mal, en la enfermería la mitad son gente mayor o chavales con rotura de huesos, por jugar a fútbol en el patio y estas cosas.

El tratamiento es un cero a la izquierda, tú no tienes ni voz ni voto y cuando replicas por algo, amenazan con darte de alta, aunque donde debas estar sea en la enfermería.

¿Crees que las negligencias médicas son casos aislados o son parte de un maltrato sistemático en el interior de la cárcel?

Es la norma…la negligencia.

¿Cómo crees tú que la salud es utilizada por los equipos terapéuticos como un mecanismo de control al interior de las cárceles?

La política es el control, no la curación. Esto es como si fuera un campo de concentración.

¿Crees que estás pagando las consecuencias de haber denunciado malos tratos en el Centro Penitenciario de Lledoners?

No tengo ninguna duda, sí, creo que estoy pagando las consecuencias por denunciar. Esto son represalias. Estoy convencido.

La sanidad en las cárceles

El absoluto abandono sanitario no es una situación anómala dentro de las cárceles del Estado. Las precarias condiciones materiales existentes y el doble rol en que se inmiscuyen lxs encargadxs de dar atención médica a lxs presxs (aquél de médico y aquél de funcionario carcelero) convierten el ámbito de la salud en un dispositivo más del engranaje punitivo, de control y de tortura que representan las cárceles. «La negligencia es la norma», afirma Joaquín Manrique, que es un claro ejemplo de cómo la salud de lxs presxs viene utilizada como método sancionador. Se encuentra en el módulo de enfermería de la prisión de Brians 2, su estado de salud es muy delicado y necesita con urgencia tratamientos y medicinas específicas. El hecho de haber mantenido un rol políticamente activo desde el interior de la cárcel -participando en la Campaña Cárcel=Tortura a través de la denuncia de situaciones de maltrato, vividas principalmente en el penal de Lledoners (Bages)- le ha supuesto que el personal médico haya atendido sus necesidades de salud de forma absolutamente deficitaria, cuando no nula.
Descartando cualquier pseudo-función de las prisiones como lugares con objetivos de reinserción y de resocialización, es evidente que la cárcel es, por esencia, una institución a la cual compete la administración del castigo, del sufrimiento y de la tortura. De esta manera, el encierro y el control absoluto sobre el cuerpo de las personas presas -condiciones desnaturalizadoras y enajenantes del ser humano- adquieren un efecto devastador en la salud física y mental de lxs presxs. Dicho de otra forma, la prisión es una maquinaria de tortura que provoca un sinfín de enfermedades, y, siendo el sufrimiento su propósito, la enfermedad es una condición que le permite justificarse y auto-perpetuarse.

Si ya la cárcel como concepto es productora y reproductora de enfermedad, ello se hace patente cuando nos adentramos en el rol de quienes están a cargo de resguardar la salud (médicos) y en las condiciones materiales (infraestructura y equipamientos) para garantizar tal resguardo. «Los medicamentos me los dan, aunque me puse en huelga de hambre en una ocasión para recibirlos, pero el tratamiento es muy malo». En primer lugar topamos con que los funcionarios-médicos actúan haciendo prevalecer su papel de funcionario carcelero sobre el de médico. Bien claro lo transmite Joaquín al denunciar que «no te tratan como a un paciente, si no como a un preso»; bajo esta lógica adquiere el personal sanitario un rol de control punitivo a través de la salud, dosificando el sufrimiento. Si a esto sumamos las precarias o nulas condiciones materiales para la administración de tratamientos adecuados a los diversos problemas de salud de lxs presxs, nos encontramos con un abandono sistemático de las personas enfermas dentro de las cárceles. Cabe mencionar que ellas representan un alto porcentaje del total de la población presa, con lo cual no es errático afirmar que este abandono es un instrumento más de tortura y maltrato en el interior de las prisiones.

Cárcel = Tortura.
Solidaridad con lxs presxs en lucha!

* L'estat es salut de J. Manrique és de tal gravetat que no sabem quina serà la seva situació quan aquesta publicació estigui al carrer.

Vols col·laborar amb nosaltres?

Envians els teus textos a:

pesolnegre@berguedallibertari.org

La mafia del fracking

No fracking
Manresa, maig de 2013

Tot i que aquesta tècnica ha arribat a Europa amb una aura de controvèrsia, les empreses multinacionals que es troben darrere aquestes explotacions no dubten a utilitzar trampes de tota mena per convèncer sobretot les administracions que la seva tècnica és inofensiva pel medi ambient i només crearà llocs de treball i grans beneficis a les regions on es vol implantar.

Darrere de tot, però, hi ha com sempre diversos lobbies de la industria energètica disposats a tot per fer créixer els seus beneficis. Per això no dubten a utilitzar, com sempre fan, tant la classe política, com periodistes, per convèncer i camuflar les seves veritables intencions depredadores amb paraules com sostenibilitat, ètica, ecologia, creixement econòmic, llocs de treball...

Pou d'extracció de gas mitjançant el fracking. EEUU.

La màfia del gas està trobant algunes dificultats per entrar a Europa i empreses consultores com FTI Consulting, Estudio de Comunicación, ERM, Pollitical Intelligence (un dels lemes de la seva web és: "Convertim les teves prioritats empresarials en prioritats polítiques") i altres estan ajudant a organitzar campanyes de propaganda i neteja d'imatge. Però no és només propaganda, és molt més, algunes d'aquestes companyies els ajuden a moure els fils de la política per convertir els seus interessos empresarials en prioritats polítiques. Segur que molts polítics s'enduen bona part del pastís, un bon exemple és l'ex-director de Política Energètica i Mines. Antonio Hernandez García, el dia 1 de novembre de 2011, abandonava el seu càrrec polític i s'incorporava a KMPG com a soci expert en el sector d'Energia i Recursos Naturals. El màxim responsable de les concessions d'explotació de gas pissarra en l'administració pública passava a treballar per la industria privada. KPMG està present en 146 països oferint serveis d'auditoria, fiscals, i d'assessorament legal, financer i de negoci. A Espanya té 2.700 professionals i 16 oficines, tot un monstre. I un dels seus tentacles, l'empresa Frontera Energy Corporation té varies concessions d'explotació de gas pissarra. És molt significatiu, i també cínicament legal, que el màxim responsable d'una direcció general, pugui passar el dia següent de deixar el seu càrrec públic a defensar interessos privats d'un sector que havia de regular. Si continuem estirant el fil, el propietari de l'empresa Frontera Energy, és l'empresa Realm Energy International, que, amb l'assessorament de Halliburton (una de les grans beneficiades de la guerra d'Irak) està adquirint permisos d'exploració de gas pissarra a Polònia, Espanya, Alemanya i França. El setembre de 2011, amb Antonio Hernández, encara al govern, es va anunciar l'aprovació de 2 permisos a Cantàbria, i extraoficialment 6 permisos més a Navarra a Frontera Energy Corporation. A l'octubre Realm Energy va ser absorbida per San Leon Energy, amb seu al Canadà i propietària de projectes d'exploració i producció de petroli i gas per tot el món.

El màxim responsable de les concessions d'explotació de gas pissarra en l'administració pública passava a treballar per la industria privada

El gas pissarra i el periodisme «professional»

A nivell de propaganda, la industria del Gas Pissarra s'ha mogut per tota la península amb diverses estratègies per rentar-se l'imatge:

La Plataforma Shale Gas España es un fòrum de trobada entre tots els actors involucrats en l'exploració i desenvolupament del gas pissarra. Té com a objectiu posar a disposició de ciutadans, associacions o centres universitaris, informació sobre el gas no convencional per respondre a les qüestions que es puguin plantejar des d'un punt de vista econòmic, legal o científic-mediambiental. La plataforma reuneix les principals companyies interessades a explotar aquest gas: BNK España- Trofagas; HEYCO Energy group/ Petrichor Euskadi; R2 Energy (Montero Energy Corporation S.L.) i Sociedad de Hidrocarburos de Euskadi.

Aquesta Plataforma ha organitzat rodes de premsa i ha convidat a esmorzar els periodistes per informar-los de les meravelles d'aquestes explotacions: tan a Burgos com a Sòria van organitzar esmorzars per la premsa en hotels de la zona.

El Diario de Burgos, seguidament, va fer un article amb el titular: «Bueno para el medio ambiente y para el empleo». L'article reprodueix a continuació les paraules de Monica V. Cristina vicepresidenta de FTI Consulting , que ens explica les meravelles del gas pissarra, en el mateix article, tot i les moratòries i prohibicions en diversos estats del món, s'atreveixen a dir que els opositors són 4 radicals.

Els científics també tenen preu

S'han organitzat jornades «científiques» a l'Universitat de Burgos sobre la fractura hidràulica, amb els principals ponents tots relacionats directament amb l'industria del gas pissarra. Un dels organitzadors, Enrique Aracil, professor de l'Universitat, és també gerent d'una empresa de treballs geològics ANÁLISIS Y GESTIÓN DEL SUBSUELO S.L. que ha fet documents per l'empresa Trofagas, filial a Espanya de BNK Petroleum.s, que té interessos en l'explotació del gas pissarra a Espanya. El ponent que parla de qüestions mediambientals, pertany a l'empresa ERM, multinacional que té entre els seus clients a BNK Petroleum. Una altra ponència la fa Iñaki Torres, director d'Estudio de Comunicación, que també treballen per BNK Petroleum. La Jornada tenia un cost de 150 euros que dissuadia als curiosos veïns afectats. Als alcaldes de les zones afectades els van lliurar directament invitacions per assistir-hi, evitant així, que algun opositor volgués fer preguntes molestes.

Un tècnic de Schlumberger, companyia amb clars interessos en l'explotació del gas pissarra, va participar amb una ponència a la Jornada sobre Gas no convencional que va organitzar REPSOL a l'Escuela T.S. de Ingenieros de Minas de Madrid el dia 7 de març de 2012. En aquesta mateixa jornada hi va participar un representant de la companyia ERM (Environmental Resources Management), companyia que també participa a la jornada de la Universitat de Burgos, i que assessora, entre moltes altres multinacionals del sector a Repsol i Trofagas.

A Barcelona va tenir lloc el Fòrum del Gas no convencional. Va ser un fet poc comentat per la premsa i on van assistir totes les empreses interessades en explotar aquest gas a Espanya. Els ponents comentaven que Espanya era ideal per aquest tipus d'inversions ja que tan la legislació mediambiental, com les traves legals per poder operar, són molt menors que a altres països d'Europa. A més, tenen el ple recolzament dels governs central i provincial. A més, un informe fet pel fòrum de l'Espitllera de Catalunya (contrari a les explotacions de gas pissarra), assenyala que els polítics municipals i comarcals no han rebut cap tipus d'informació del projecte i dels seus detalls tècnics i també remarca la baixa qualificació i la precarietat dels llocs de treball que proposen les promotores.

Ens volen fer creure que les empreses: ERM, ARGON CONSULTORES, SALANS ABOGADOS, ANALISIS Y GESTION DEL SUBSUELO S.L., GESSAL, SCHLUMBERGER, ESTUDIO DE COMUNICACIÓN… són «molt imparcials», no tenen cap tipus d'interès, col·laboren de manera totalment desinteressada en la difusió de la ciència i el coneixement emparats per una institució acadèmica que garanteix la seva imparcialitat i el seu anàlisis absolutament «científic» d'un problema que sembla simplement un problema «tècnic».

La «preocupació» mediambiental de les empreses explotadores del Gas Pissarra

El 28 de setembre l'empresa Montero Energy Corporation S.L, filial de R2 Energy, va sol·licitar 3 permisos d'investigació d'hidrocarburs a Castelló. El propietari de l'explotació, Rafael López, afirma que el mètode

d'extracció serà mitjançant el fraking, i assegura que no contamina els aqüífers, perquè ni els toca!. El què més crida l'atenció d'aquesta empresa és que afirmen que respectaran totes les lleis de medi ambient. El cofundador de R2 Energy, Ian Telfer, des de l'any 2006 ha sigut el president de Goldcorp. Diverses comunitats afectades per les extraccions d'or de Golcorp han format un tribunal popular internacional de salut, que condemna l'empresa per violacions de drets humans, danys a la salut i contaminació del medi ambient (destrucció de fonts, desaparició de muntanyes, ecosistemes i alteracions del cicle hidrològic, emissions de pols amb metalls pesants...). Ian Telfer manté també estretes relacions amb Halliburton, multinacional implicada en diversos escàndols medioambientals i de salut humana. Un catedràtic de geologia desqualifica els informes de Montero Energy Corporation S.L. El catedràtic Jose Luis Simon afirma que la contaminació d'aqüífers és possible, sobretot al Maestrat, que és la seva zona, ja que les aigües subterrànies es troben a la mateixa profunditat que el gas, a més, interconnectades entre si per nombroses falles, qüestiona la viabilitat econòmica del projecte i les baixes possibilitats de trobar gas o petroli de qualitat.

Oil & Gas Capital és una empresa formada per antics executius de Repsol per enriquir-se amb un possible boom del gas pissarra a Europa. Té permisos sol·licitats i concedits a Astúries, Andalusia, Múrcia i València. Oil & Gas Capital ja ha fet diverses xerrades amb alcaldes de zones afectades i organitza jornades «científiques» a universitats. Per saber els desastres ambientals que fa Repsol pel món desplaçant comunitats, contaminant els recursos naturals imprescindibles per la seva supervivència, contaminant, amenaçant... es pot consultar la web: repsolmata.ourproject.org

HEYCO és l'empresa que explotarà pous a Alava. És un dels contribuents del partit republicà a l'època de George Bush, i l'empresa va utilitzar les seves influències a la casa blanca per aconseguir canviar lleis de protecció ambiental. Defensen que les emissions de CO2 no són un problema global. Ha intentat obrir pous de gas i petroli als EEUU fins que el partit demòcrata va fer una campanya per evitar-ho.

Unes curiositats molt significatives

Un dels pocs llocs on s'ha aturat definitivament un projecte de fraking per part de Repsol, és a Porcuna, una localitat entre Cordoba i Jaen, on la duquesa d'Alba extèn alguns dels seus dominis. L'empresa agrícola de la duquesa Euroexpotaciones Agrarias S.A, va presentar al·legacions declarant que el permís «podia lesionar el seus drets». Es desconeixen els arguments tant efectius de la humil casa d'Alba per aconseguir aturar el projecte amb tanta celeritat.

Mentrestant la hipocresia del PSOE arriba a un punt àlgid. Mentre estava al govern, entre 2004 i 2011, ha donat desenes de permisos per exploració d'hidrocarburs i al País Basc ha promogut les futures explotacions. Ara, però, les comunitats de Castella i Lleó i a la comunitat Valenciana han fet declaracions demanant moratòries en les seves comunitats.
Tots aquests moviments no ens estranyen gens. Aquesta és la lògica del poder i de qualsevol dels seus sequaços convençuts o qualsevol que hi hagi a mig camí que es deixi comprar: el benefici econòmic per damunt de tot, el creixement econòmic per damunt de territoris i comunitats senceres... aquesta és la lògica del poder... però no la de moltes persones que no volem veure el territori devastat, que no volem créixer econòmicament, que ja no ens convencen aquests llocs de treball... que no creiem en aquest desenvolupament destructor de vida.

Les últimes novetats polítiques a Catalunya

Al Parlament de Catalunya ICV ha proposat prohibir el fraking a tot el territori, amb el suport de PSC, Cs, i CUP. Els vots en contra de CIU i PP han tombat la proposta. Tot i això, s'ha acordat crear una comissió parlamentària per tal d'estudiar la normativa vigent, els problemes derivats i l'impacte ambiental, social i econòmic d'aquesta tècnica. La comissió estarà formada per un membre de cada grup polític, i diuen que hi podran assistir tècnics, especialistes i diferents membres de la «societat civil».

No esperarem que cap polític ens tregui les castanyes del foc, perquè no volem delegar a ningú les nostres decisions. I perquè tot i tenir discursos molt d'esquerres quan estan a l'oposició, un cop arriben a llocs de poder, es veuen atrapats en la lògica del capitalisme, en haver d'assegurar uns ingressos i un creixement econòmic per mantenir aquesta societat on tantes coses passen per davant de les necessitats bàsiques i on la despossessió de les nostres vides cada dia avança un pas més.

Per això diem no al Fraking i al sistema que el necessita!

Creació de la PAF Berguedana

La Viva

Capolat, abril de 2013

La Plataforma Aturem el Fracking (PAF) del Berguedà es va presentar el 2 de febrer amb una xerrada sobre el fracking realitzada al Pavelló de Suècia, a la que van assistir al voltant d'un centenar de persones. Tot un èxit, vaja, es va demostrar amb escreix que aquí hi ha interès per la defensa del territori. Des d'aleshores, la plataforma s'ha seguit reunint quinzenalment per anar fent un seguiment dels permisos d'investigació d'hidrocarburs concedits a Catalunya i a tants municipis i tant propers com Avinyó, Balsareny, Casserres, Castellnou de Bages, Gaià, Navàs, Olvan, Puig-reig, Sagàs, Sallent, Santa Maria de Merlès Viver i Serrateix..., per anomenar només els municipis afectats pel permís que ja s'ha concedit, el de «Les Pinasses». La feina de divulgació que està fent la plataforma és important: s'han fet octavetes i plafons informatius que es pretenen fer circular arreu i actes i xerrades a Viver i Serrateix, Saldes, Gósol, Borredà, a la fira de Sant Josep de Gironella..., i continuen! La Plataforma també fa seguiment de la posició pública que prenen els ajuntaments, animant a presentar mocions que declarin els municipis lliures de fracking. El dia 2 de març es va fer una acció informativa que va consistir en repartir 2000 octavetes al mercat del dissabte de Berga, sobre les conseqüències terribles per la nostra terra i la gent que ens sentim vinculada en aquesta i l'afectació dels plans que tres multinacionals tenen al berguedà. L'acte va acabar amb un mural a la paret de l'Institut de Berga, que esperem que serveixi com a recordatori de la que se'ns ve a sobre si no lluitem amb ganes i valentia. Les últimes bones notícies sobre el fracking ens informen que el Govern ha iniciat l'expedient de denegació dels permisos d'investigació d'hidrocarburs anomenats «Darwin» i «Leonardo», sol·licitats per Montero Energy Corporation SL, així com el permís «Ripoll» a Teredo Oils la setmana anterior. L'esmentat expedient es basa en la insuficiència dels projectes presentats pel sol·licitant. Però el permís per «Les Pinasses» ja està concedit i afecta al Berguedà i al Bages. Va ser amb el Tripartit al poder que el 2009 es va concedir el permís d'investigació a l'empresa Petroleum Oil& Gas España SA, propietat de la multinacional Gas Natural. A més, cal recordar que paral·lelament l'empresa Gas Natural Fenosa ha anunciat que construirà un magatzem subterrani de 500.000m3 de gas a Balsareny en unes cavitats salines. Les instal·lacions afectaran 10 hectàrees i obligaran a fer un conducte de gas fins a Terrassa. Així doncs que les bones noves no ens adormin, ens caldrà estar atentes als intents de desviar-nos del nostre objectiu: No al fracking ni aquí ni enlloc! Per la defensa del territori: millor vius i vives que fòssils...

Què fer? On trobar més informació?

· Estar pendent de moviments estranys i avisar a la gent que s'està organitzant. Estar pendent de la informació sobre el fracking. Parlar-ne amb tothom. Fer-se sentir al carrer, visibilitzar l'oposició al fracking.
· Si vols assistir a les assemblees o organitzar una xerrada i no et veus capaç sola, pots escriure a la PAF berguedà aturemfrackingbergueda@gmail.com, al Bages també s'han organitzat i se'ls pot contact ar a: nofrackingbages@riseup.net.
· Sempre pots organitzar un passe de vídeo i consultar l'afectació a la web
i debatre sobre què podeu fer entre les persones interessades. Algunes idees de pelis: documental Gasland, pel·lícula Promise Land, vídeos explicatius de la tècnica fracking, que pots trobar a les webs de Cantabria o Catalunya.
· Altres materials: llibre sobre el fracking Agrietando el futuro de Libros en acción, revista monogràfica sobre el fràcking realitzada per l'assemblea d'Araba, el pèsol negre numero 60, dossier central especial fràcking.
· Pàgines d'internet de lluites pròximes:
- aturemfracking.wordpress.com, de la PAF (Catalunya).
- riudaurajunts.cat
- fracturahidraulicano.info (Cantabria)
- frackingezaraba.org (Araba)
- fracturahidraulicaenburgosno.tk (Burgos)

L'imperi Rocha al descobert: història d'una estafa a la Pobla de Lillet

«R45 Soluciones Alimentarias está considerada como la mejor fábrica de cocina de Europa» Així de contundent es mostrava Carlos Rocha Arranz en una entrevista de pàgina sencera a La Vanguardia el 12 de juliol de l'any passat. Rocha es president executiu d'aquesta empresa de precuinats i que fins aquest abril ocupava una nau de 3000 metres cuadrats al polígon de la Pobla: la fàbrica acaba de tancar deixant 37 treballadores al carrer. En consecuencia segons publicava Ràdio Berga el mes pasat l'atur ha augmentat en un 23% a la Pobla de Lillet (de 101 a 124 parats).

El tracte que els mitjans de comunicació burgesos locals han donat a la notícia és, com sempre en aquests casos, de total suport a l'empresa i de critica zero amb la gestió de l'equip directiu, sense entrar a investigar una miqueta qui hi ha darrera Soluciones Aimentarias i deixant als responsables com a emprenadors que s'han arruinat i que no han pogut fer res per salvar els llocs de treball. En aquest article pretenem anar una mica mes enllà desenmascarant al multimilionari imperi Rocha arreu i destapar localment les mil i una irregularitats i injustícies diaries que patien les treballadores de Soluciones Alimentarias a la Pobla de Lillet.

Gaia Talls i Barrikada

Berga, juny de 2013

Del grup Rocha a ISS

Constituït el 1985, el Grupo Rocha és una empresa especialitzada en la gestió integral alimentària que ofereix serveis de càtering al sector sanitari, sector educatiu i sector empresarial. La seva activitat al 2006 es desenvolupava en un 85% a Catalunya tot i que també treballava a València, Aragó, Navarra i La Rioja. Amb una plantilla de 2.300 treballadores/rs, Grupo Rocha va facturar 55 milions d'euros durant el 2006. En el seu moment Grupo Rocha ocupava el número 6 en el rànquing espanyol del sector de la restauració col·lectiva per hospitals, empreses, universitats i centres escolars.

Entre els seus clients destacava el Consorci Hospitalari de Terrassa, Mutua de Terrassa, Hospital Can Ruti, Hospital Juan XXIII i Hospital San Pedro (Logronyo).

A finals del 2007 la multinacional d'origen danès ISS Facility Services, que ofereix serveis de neteja, manteniment, control de plagues, higiene ambiental i jardineria, entra al negoci del càtering després de comprar el Grupo Rocha.

Iss Facility Services va iniciar la seva activitat a l'estat espanyol fa 15 anys i forma part del grup internacional ISS que compta amb 534.200 treballadors repartits per tot el món i que al 2012 va tancar amb un benefici operatiu de 595,5 milions d'euros. A l'estat espanyol compta amb més de 30.000 treballadors.

Segons el Registre Mercantil a finals del 2008 Carlos Rocha, després d'haver-se venut el negoci, entra a formar part de ISS Faciliti Services S.A y de ISS Salud y Servicios Sociosanitarios S.A, les dues empreses integrades dins l'imperi ISS, com a apoderat. Càrrec que manté fins a dia d'avui. A l'Estat espanyol durant el 2012 el grup que integren aquestes empreses ha mogut un volum de negocis de 600 milions d'euros.

Carlos Rocha Arranz l'empresari

En aquest sentit el president executiu de l'empresa de la Pobla ha estat un «emprenedor» des de sempre. Avui en dia ostenta càrrecs a 7 empreses que van des dels ja citats en la multinacional multimilionària fins a immobiliàries, petits comerços de venta de productes alimentaris, begudes o tabac fins als bingos o la famosa Soluciones Alimentarias. Sobre els càrrecs ostentats en el passat, a part de innombrables càrrecs a empreses d'alimentació del seu grup, destaca el que va ocupar des del 2006 fins al 2010 al consell d'administració del RCD Espanyol. Segons es podia llegir en el seu moment a la web del club: «Carlos Rocha és integrant del Consell d'administració del RCD Espanyol, des del passat 8 de febrer del present any, i propietari de l'empresa Carlos Rocha S.L., capdavantera del mercat de la restauració hospitalària a Catalunya» També i fora de l'empresa i dins el món de la política no deixa de sobtar trobar a Carlos Rocha a les llistes electorals del PSC a la Pobla de Lillet a les eleccions municipals de 2007 pel PSC. Eleccions, per cert, que acabarien per guanyar els socialistes.

Carlos Rocha Arranz

Detall de dintre la nau de Soluciones Alimentarias R45

Al 2007, després de la venta del seu grup a ISS, com hem vist, Rocha passa a ocupar càrrecs dins la filial multinacional espanyola i com a propietari es queda amb Rocha Catering S.L. que acabarà esdevenint r45 Soluciones Alimentarias.

Les subvencions

Rocha Catering per la seva banda rebrà quantiosos ajuts públics per obrir la planta de la Pobla de Lillet. Segons es publicava el 13 d'abril del 2005 a la web de la Generalitat: «La Generalitat atorga ajuts a un nou projecte empresarial a la comarca del Berguedà (...) Josep Maria Rañé ha subratllat que la Conselleria de Treball i Indústria dóna ajuts econòmics a les iniciatives empresarials com la del Grupo Rocha. En aquest sentit, ha explicat que aquest any 2005 es destinen prop de 30 milions d'euros en ajudes a les empreses per activitats de R+D+i que ajudin a la modernització del teixit industrial. (...) Així, per exemple, el Ministeri, a través de l'Institut, subvenciona a fons perdut fins el 20% del cost de la inversió realitzada a empreses amb projectes d'inversió empresarial que creïn com a mínim 3 nous llocs de treball i els mantinguin un mínim de 3 anys en municipis específics de Catalunya. I La Generalitat subvenciona a fons perdut fins el 22% del cost en actius fixes tecnològics lligats a la transformació de productes agrícoles a través del Fons Europeu d'Orientació i Garantia Agrícola (FEOGA).»

Amb una plantilla de 2.300 treballadores/rs, Grupo Rocha va facturar 55 milions d'euros durant el 2006

L'article continua dient que han estat els ajuts el que possibilitarà la instal·lació de la planta a la Pobla.

Soluciones Alimentarias també es va beneficiar dels ajuts miners. Segons publicava Ràdio Berga el 9 de febrer del 2010 un total de 16 milions d'euros -provinents de la UE- es van donar a 1deu empreses berguedanes dins dels ajuts atorgats per l'Instituto para la Reestructuración de la Mineria del Carbón y Desarrollo Alternativo de las Comarcas Mineras. Entre les empreses hi figurava Soluciones Alimentarias amb 610.000 euros de subvenció.

Fins i tot el Ministeri d'Igualtat va subvencionar l'empresa amb 7.000 euros al febrer del 2010 per la implantació de plans d'igualtat d'oportunitats entre dones i homes, a la unitat de producció de la Pobla de Lillet.

Explotació laboral: Rocha Catering a La Pobla de Lillet

La unitat central de producció obre al 2008 amb una plantilla de 26 persones i fent saber la seva intenció d'ampliar la plantilla a 50 persones en un any, guanyant-se així les esperances de la població de la Pobla de Lillet i altres pobles propers, força castigats per l'atur. A més, diu voler quadruplicar el volum productiu inicial en un any. Sembla que les expectatives són tan bones que Josep Sànchez, director general de l'empresa, afirma que obtindran la matèria prima de proveïdors de la comarca; que serviran a una seixantena de col·legis, una quinzena de residències i hospitals, entre els què hi ha el de Puigcerdà, els de Sant Andreu i Sant Joan de Déu de Manresa, a més de contactar altres grups empresarials hostalers o centres comercials per poder vendre el producte al consumidor particular. Des del 2010, R45 Soluciones Alimentarias també té com a client l'Hospital Comarcal Sant Bernabé de Berga. Un projecte digne de rebre el títol de salvador de la comarca.

Però sembla que el senyor Rocha no ha creat un imperi basant-se en la capacitat d'emprenedoria i altres virtuts. Que el marc econòmic i polític li hagi donat un tracte de favor constant mitjançant pactes econòmics preferents, subvencions i altres

exempcions, no ha estat la única raó. I és que les grans empreses es construeixen i mantenen els seus quantiosos beneficis assegurant-se mà d'obra a la que poder collar. La història del Grupo Rocha i altres empreses d'aquesta família no en són una excepció. En Carlos Rocha Arranz va muntar una empresa en una comarca i una població especialment castigades per l'atur i la precarietat, el què ha fet que la majoria de treballadores/rs estiguin disposades/ts a fer esforços per mantenir la feina. A més, la majoria de persones són dones, col·lectiu que generalment està més disposat a rebre menys retribucions i a suportar més precarietat a la feina. Però això no és tot: la contractació de dones ha permès a en Rocha el cobrament de subvencions per la implantació de plans d'igualtat (com hem vist abans) i, a més, entre el 2008 i el 2012, per la contractació de dones l'empresa s'ha pogut beneficiar de bonificacions de 70,83€/mes per treballadora (a prop de 14000€ en total). A més, una part de l'equip productor (és a dir, treballadores i treballadors) estaven subcontractats per ETT, tenint una categoria i remuneració inferiors a la resta de la plantilla per igual feina, menys seguretat en la contractació, més inestabilitat en els horaris (la quantitat/hores de feina es comunicava d'un dia a l'altre, sent molt variable): una situació força precària que s'ha pogut estendre durant més de 2 anys sense vacances determinades, ja que la contractació és intermitent i el salari ja incorpora les vacances.

Les males maneres de l'equip gestor de Rocha Catering S.L. per mantenir els seus guanys i privilegis ha passat per diverses estratègies de pressió, des del primer moment, fent xantatge a les treballadores/rs sobre la necessitat de fer hores extres no remunerades; coacció davant la demanda d'informació de les treballadores/rs sobre la situació de l'empresa, com per exemple l'estat de comptes quan no s'estaven pagant adequadament els salaris per una suposada davallada de l'empresa; coerció per evitar possibilitat de sindicació o reclamacions de la nòmina; acomiadament de treballadores/rs per ETT per quedar-se embarassades; entre altres. Evidentment, tot plegat s'ha justificat per part dels caps i direcció de l'empresa, amb el típic discurs fals de què l'empresa necessita de l'esforç de totes/ts per tirar endavant, dels moments difícils (perquè l'empresa engegava o perquè s'enfonsava), de la gran inversió que havia suposat muntar la fàbrica i les estructures, la manca de feina o comandes... excuses que en realitat s'han materialitzat en acorralaments, amenaces d'acomiadaments, canvi de torns (ja que els contractes no tenien unes jornades definides ni en dies ni hores) o baixada de sous o de categoria laboral, als despatxos de l'equip gestor de l'empresa, de totes les persones que no han acceptat els abusos i han volgut exigir els seus drets bàsics com a treballadores/rs.

En paral·lel a aquesta extorsió habitual a les persones treballadores de l'empresa, l'equip gestor ha gaudit durant els cinc anys de tota una sèrie d'avantatges a càrrec de l'empresa: dietes d'allotjament (moltes d'aquestes persones tenien la residència habitual fora del municipi i l'empresa pagava l'hotel entre setmana) i manutenció (tots els àpats en restaurants); cotxes de rènting de gamma mitja-alta pels seus desplaçaments (?!), sense tenir en compte els sous evidentment superiors a la resta de la plantilla.

Si tot plegat no fos prou negre, des del novembre del 2011 l'empresa comença a insistir en l'existència de problemes de solvència. La paga extra d'aquell Nadal no es paga a les treballadores/rs i la del juny següent tampoc. Arriba un primer ERO i en pocs mesos, l'empresa anuncia que no té diners. Els i les treballadores/rs ja estan sense cobrar algun salari endarrerit, quan al gener de 2013 l'empresa estafa a la plantilla una mica més: ofereix la possibilitat d'aconseguir nous inversors si els i les treballadores/rs renuncien al 50% del sou. Més mentides per crear una imatge d'emprenedor arruïnat que en Carlos Rocha ja està explotant. La plantilla accedeix fent un últim esforç per mantenir la feina tal i com està el panorama laboral actual, sent carn de canó per l'engany empresarial. A l'abril de 2013, la planta pobletana tanca definitivament devent mig any de mensualitats als i les 37 treballadores/rs que encara queden. Però a més, aquestes/ts perden la possibilitat de recuperar el 100% dels diners ja que, d'una banda, han renunciat a una part en favor del senyor Rocha; i, de l'altra, Fogasa (Fons de Garantia Salarial) només assegura una quantia màxima a ser retribuïda en aquests casos, però la dilació en tot el procés per part dels administradors de l'empresa ha fet acumular una quantitat que Fogasa no pot assumir.

És evident que en Carlos Rocha no és un simple emprenedor arruïnat, és un cacic que sap comptar amb els beneficis que l'estat i els poders públics ofereixen a les empreses, i més, a imperis com el seu.

Conclusió: una estafa força habitual

Això sí, en Carlos Rocha Arranz i el seu fill s'han presentat a la plantilla amb llàgrimes als ulls per tota una fortuna perduda, explicant el conte de què ho ha invertit tot en la unitat de producció de La Pobla de Lillet i ara no els hi queda res. Però si sumem tots els diners que ha rebut en Carlos Rocha durant aquests últims sis anys, és realment creïble aquesta ruïna? Rocha Catering o Soluciones Alimentarias centralitza a la Pobla de Lillet tot el sistema productiu i logístic que fins al 2008 tenia a Terrassa. Segons la CNT Terrassa, sindicat que va portar l'acomiadament de treballadores/rs en tancar el Grupo Rocha en aquella ciutat, l'empresari es va treure molts calers en vendre la seva borsa de clients i la resta de l'empresa a ISS Facility Services, quan, a més, l'empresa estava en un bon moment. Una vegada feta la venda, calia despatxar la plantilla traient el màxim benefici, pel què no va dubtar en fer servir la cantarella que ara s'han trobat els i les treballadores/rs de la Pobla: que no tenia diners per pagar. Per sort, aquestes treballadores van guanyar el judici i van poder cobrar la indemnització que els hi tocava.

Així doncs, acabada l'etapa de l'imperi terrassenc i tot i que en Carlos Rocha diu invertir-ho tot en el projecte d'una cinquantena de treballadores/rs, arriba amb els diners de l'imperi venut (amb el què imaginem que es devia treure molts milions per la venda d'un grup empresarial de més de 2000 treballadores/rs), les subvencions abans mencionades i les bonificacions fiscals de les què es beneficiarà fins al tancament de l'empresa, per contractació i emprenedoria. Com és possible que una empresa del valor del Grupo Rocha i Rocha Catering, una família amb diversos béns immobles en propietat, a càrrec de l'administració i apoderament de diferents empreses rentables, gaudint d'una legislació favorable al desenvolupament i enriquiment empresarial hagi pogut arruïnar-se en poc temps?

El que sembla més possible és que totes les promeses inicials de bonança econòmica a la comarca no es realitzessin i que només fossin una manera d'entrar a la comarca amb el recolzament de la població; que la gestió de l'empresa hagi estat nefasta, gastant diners en avantatges i luxes per l'equip gestor i administrador; i que la família Rocha, una vegada més, continuï mantenint el seu nivell econòmic gràcies a l'espoli de les persones que treballen a l'empresa, de la mentida respecte a la facturació i fons i de l'apropament d'aquests diners en benefici propi.

És evident que en Carlos Rocha no és un simple emprenedor arruïnat, és un cacic que sap comptar amb els beneficis que l'estat i els poders públics ofereixen a les empreses, i més, a imperis com el seu. És per això que no ens van estranyar les declaracions fetes per l'alcalde de la Pobla de Lillet sobre el tancament de Rocha Catering S.L., en les quals es lamentava d'aquest fet i elogiava els Rocha per l'esforç fet per mantenir l'empresa fins al final i buscant nous inversors, quan aquí qui ha estat fent tot l'esforç pel manteniment de l'empresa, des de l'inicia, han estat els i les treballadores/rs. I és que aquest cacic també té molt clar que garantir-se els alts guanys econòmics passa per manipular, coaccionar i robar als i les treballadores/rs, gràcies al poder que atorga l'organització vertical de la direcció de l'empresa, controlant informació sobre la gestió i l'estat de comptes de la mateixa.

El cas d'en Carlos Rocha no és una excepció i, cada dia, podem veure als mitjans de comunicació que la riquesa i el benestar s'acumula a les mans d'uns pocs, cacics beneficiats del marc de funcionament legal, econòmic i polític en el què vivim. Això és el capitalisme i l'estat democràtic. Mentre seguim deixant que la comarca s'engegui econòmica i políticament per promeses vingudes de polítiques/cs i cacics de tota mena, estarem cegues/cs i impotents davant la desigualtat i la corrupció; mentre no ens autoorganitzem per treure una sortida col·lectiva a la coacció del capital, continuarem patint l'explotació i robatori del què és nostre. Nosaltres ja en tenim prou!

Crònica del Primer de Maig a Berga: una lluita col·lectiva i necessària

Gaia Talls

Berga, maig de 2013

El passat 1 de Maig, un grup de persones del Berguedà vam sortir al carrer per denunciar els abusos als quals ens veiem abocades tots i totes les què no participem del poder. Amb un megàfon, vam recórrer els principals carrers de Berga recordant a tothom quin és el panorama actual: que 39.000 famílies es van quedar sense casa al 2012 a l'estat espanyol, mentre que els bancs continuen cobrant la hipoteca que aquestes persones no poden afrontar, alhora que tornen a posar el pis a la venda i treuen més diners per una altra banda; que les retallades de la Generalitat de Catalunya en serveis públics com la sanitat, l'ensenyament o la dependència ascendeixen ja a més de 4.500 milions d'euros, mentre que durant aquesta crisi els bancs han rebut 52.000 milions d'euros del pressupost públic, que paguem entre totes; o mentre que el pressupost en material antidisturbis ha augmentat en un 1780%, així com el nombre d'efectius policials. Que tot i què els polítics ens diguin que fan la seva feina el millor que poden, són ells qui legislen les retallades i ens les apliquen, són qui donen els diners als bancs i són qui fan venir la policia si protestem; però si no n'hi ha prou amb això, al 2012 hi havien més de 800 càrrecs públics imputats en casos de corrupció, sent l'estrella de la comarca en aquest tema en Ferran Civil del CFI i de la Diputació de Barcelona. Diuen els polítics i la patronal que cal flexibilitzar i precaritzar la feina, quan el 25% de la població de Catalunya està en situació de pobresa; però resulta que l'any 2012, les multinacionals espanyoles i catalanes es van embutxacar 14.349 milions d'euros de benefici; i que la CEOE, presidida per Joan Rosell, ha rebut, els últims 6 anys, 12 milions d'euros en subvencions. No podem oblidar el paper dels sindicats UGT i CCOO, que participen i posen la cara democràtica a tot plegat, assegurant-se així subvencions del nivell dels 51 milions d'euros de les administracions catalanes del 2009. Que al Berguedà només treballem el 40% de la població i la majoria de nosaltres ho fem fora de la comarca.

I davant tot això, què passa al Berguedà? Doncs un dia de lluita col·lectiva com és el dia de les treballadores i treballadors, les institucions li diuen Fira de Maig, posen expositors d'empreses al Passeig de la Indústria de Berga i ho converteixen en un dia per passejar i fer circular diners..., a les mans de sempre! I és que al Berguedà tot queda en mans dels cacics de la patronal, de la política i de l'Església (Càritas).

Accions durant el primer de maig a Berga

Nosaltres vam decidir no seguir aquest joc i per això vam optar per dedicar el matí a la denúncia pública, engantxant cartells als locals de la elit política i econòmica amb tot el què venim dient, per tal de que quedi clar qui són els culpables d'aquesta situació. I com no podia ser d'altra manera, la policia ens va estar assetjant durant tot el recorregut, mitjançant dos policies de paisà que no paraven de fer-nos fotografies i un altre mosso que va venir a requerir-nos la documentació per denunciar-nos i, fins i tot, ens va dir d'anar a comissaria. Recordem que aquestes tres persones estaven cobrant un bon sou (és a dir, l'habitual dels cossos de seguretat més el plus de festivitat que correspon a l'1 de maig) dels diners públics (que suposadament no hi ha) per passejar-se, fer fotos i intentar coartar la protesta, vaja, per treballar entre poc i gens i fer emprenyar més la gent.

El nostre recorregut va acabar a l'esmentada Fira de Maig, on vam coincidir inesperadament amb la gent de l'ensenyament, que també van dedicar el matí a la lluita col·lectiva contra les retallades. Després, vam fer un dinar popular a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat, els diners del qual s'han destinat a recolzar les companyes represaliades pel conflicte laboral del Berguedà Actual i ajudar així en la seva lluita, que ha de ser la lluita de totes i tots.

Berga inaugura les obres de remodelació del Casino i presenta l'exposició itinerant de La Patum

La notícia arriba com si fos quelcom a admirar, per altres és una cosa molt allunyada de la seva realitat quotidiana.

UterQuePalpita

Capolat, juny de 2013

El passat dia 2 de març, Berga va inaugurar les obres de remodelació del Casino Berguedà que «disposa d'una sala polivalent, un ascensor i una cafeteria». S'ha dut a terme la rehabilitació de les façanes i cobertes de l'edifici del Casino i «l'adequació del vestíbul d'accés al teatre i de d'interior de l'antic cafè com a sala polivalent». El cost total de les millores és de 459.102'72€. Junt amb aquestes obres també s'ha inaugurat l'exposició itinerant de La Patum, la qual pretén ser «ambaixadora de La Patum i del poble de Berga», i que ha tingut un generós premi de 150.000€, al guanyador del «concurs obert» que es va realitzar el juny del 2012. Els medis ja es cuiden de recalcar que el 100% dels diners surten de la Diputació de Barcelona com si així ens quedéssim més tranquil·les.

De per sí aquests números ja són escandalosos, si això ho contextualitzem en la situació actual de crisi i, concretament, la situació de Berga i comarca, aquestes dades es disparen de tal manera que el sentit comú es perd darrera de tanta incongruència, «poca vergonya» i presa de pèl.

Berga és dels municipis, junt amb la seva comarca, que té un rànquing més alt d'aturades, i les xifres augmenten cada dia, i moltes persones viuen en una precarietat que aviat serà insostenible.

No cal ser gaire experta en economia i tenir gaire creativitat per repensar com, amb i per a qui es podrien invertir aquests diners. Jo m'imagino, i no somio, sinó que penso, un projecte cultural «emprenedor» en el qual es podria donar feina i potenciar la cultura i la creativitat. I si m'atreveixo anar una mica més enllà, expropiar la cultura, a mans del poder del capital, i que aquesta –com tota la resta- deixi de ser un producte més de mercantilització. Moltes pensaran que la proposta és ambiciosa i ingènua, però no és ser més ingènua qui creu en tot el que ens diuen i ens fan creure? I és ser massa ambiciosa pensar que podem canviar les coses?

La cultura en mans del poder capitalista és una cultura transformada, controlada, per tant, com jo la entenc, inexistent. La cultura pot ser una arma bastant perillosa i això no convé al sistema de control i poder, no ho pot permetre, clar, ells -i dic ells, pel sistema patriarcal que domina- perdrien tot el control que durant tant de temps han anat adquirint. Molta feina feta de sembrar la submissió, i ara, que està tant ben arrelada, l'única forma seria anar a l'arrel. Això implica ser contundents i determinants en les accions i clares cap on volem anar.

Les ja esmentades remodelacions s'han fet de cara a la galeria, remodelacions inútils pel gran cost que han tingut, i dic de cara a la galeria perquè el que no es veu és el que pateixen les persones que fan ús d'aquest teatre i l'hi donen vida. Per començar, la sala polivalent, de polivalent poc en té: l'escenari és fixa -en realitat també és un armari, sí, armari, i on s'hi guardaran les butaques que, per cert, encara s'han de comprar- no hi ha porta d'accés directe a l'escenari, l' espai no està insonoritzat, hi ha tres endolls en tota la sala -no cal que digui que és insuficient-, d' il·luminació hi ha la mínima – per dir alguna cosa, ja que no hi ha ni el cablejat, la infraestructura prèvia bàsica-, l'espai de control tècnic -un forat petit i mal fet-, i la Cafeteria? -no en puc dir res perquè no l'he trobat-, l'ascensor hi és, però sense rampes d'entrada i sortida, o sigui, de moment en podrà fer ús qui vulgui, menys les persones amb cadires de rodes. La descripció més encertada: una caixa buida, freda, sense gràcia.

Recordo l'antic casino, un espai càlid, literari, bohemi... Potser era una bestiesa arreglar i adaptar-lo –com a sala polivalent- i recuperar-lo com espai que havia estat sempre, de trobada. Hagués pogut tenir una activitat diària i sumar-hi el que permetria una sala polivalent.

Per altra banda el teatre, fora de la visió de l'espectadora, hi ha «uns quants detallets, que semblen no tenir importància», per exemple: el terra de l'escenari és vell i està en mal estat, les cortines no són ignífugues, els trus (les barres que aguanten tots els focus) són encara de fusta, la instal·lació elèctrica és vella... i les goteres!!. A la sala d'assaig per no haver no hi ha endolls que funcionin, tampoc linòleum pel terra, que per cert, fa anys que s'està demanant per al terra de l'escenari-, no hi ha miralls, ni cortines...però sí un munt de trastos.

Tot i això, les declaracions que han fet Juli Gendrau, alcalde de Berga, i Salvador Esteve, president de la Diputació de Barcelona, als medis d'informació i/o manipulació-, són les següents: «Amb aquest resultat podreu veure que no s'ha fet una obra perquè si, sinó que s'ha fet una obra amb estimació tenint en compte el què representava això per la ciutat i per la comarca» -i jo dic: i què representa això per la ciutat i per la comarca?- i segueix dient- «[...] és una exposició que s'ha fet amb unes qualitats i garanties molt bones que inclouen una part sentimental molt important. Hi surt tothom -sense paraules!- [...] La Patum és patrimoni de Berga però cal no oblidar que és patrimoni de la humanitat i per tant ens toca una mica a tots -ens toca una mica de què... de diners? i ara ve la bona, potser era un acudit i no l'entenc!- [...] que ens permet gaudir d'un complex teatral de primer nivell» –de primer nivell?-.

L'ORGANITZACIÓ ANARQUISTA

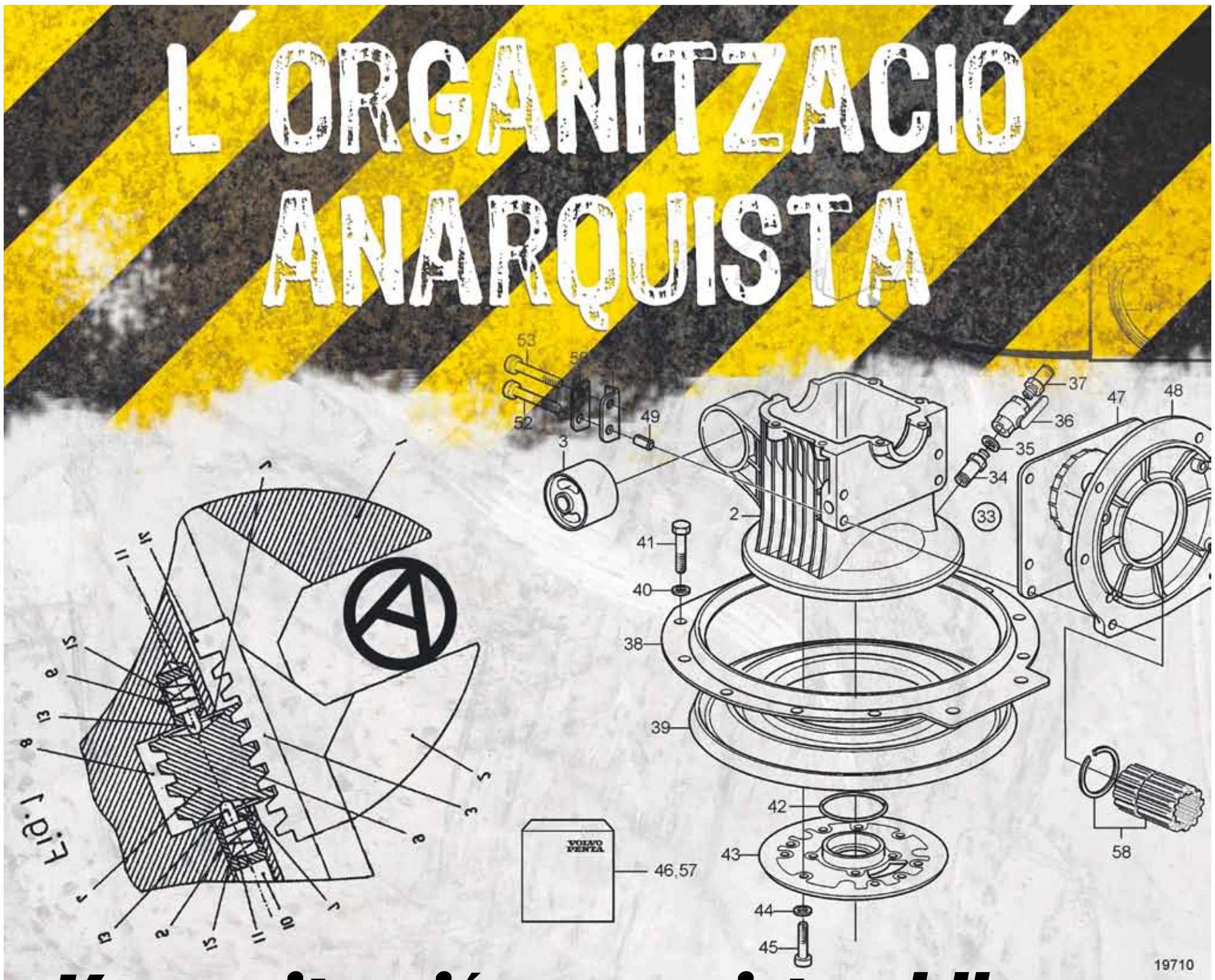

L'organització anarquista al llarg de la història

Se'm demana que faci un repàs teòric sobre les diferents organitzacions o formes d'organització anarquista al llarg de la història. És una tasca que donaria per a escriure un llibre sencer però que tractaré de resumir en aquest article.

Quan es parla d'organització anarquista s'ha de distingir entre unes quantes coses. En primer lloc, s'ha de tenir en compte si és una organització anarquista per a anarquistes, o si és una organització amb un funcionament anarquista. En segon lloc, si és una organització oberta a la participació de qualsevol anarquista, o si només es tracta d'un grup de persones que tenen una afinitat personal o política. En tercer lloc, si es tracta d'una organització legal (o alegal) o clandestina. Si se centra en la lluita social o en altres lluites. Si té un marc d'acció a una localitat o territori o a una àrea concreta, etc. Tots aquests matisos fan que les diferents organitzacions es diferenciïn i fins i tot pugin tenir postures enfrontades.

Sovint es té a l'Aliança per la Democràcia Socialista, com la primera organització anarquista de la història. Va ser creada per Bakunin i els seus companys al 1868, i va ser concebuda com una organització política destinada a influir al moviment obrer mitjançant de la seva organització referent: la Internacional. En certa manera es pot dir que van tenir èxit, ja que les idees anarquistes van tenir una gran presencia entre els obrers d'Itàlia, Espanya, Portugal o Suïssa, i per extensió, més tard a Amèrica.

Als anys 1880, es va generar una altra tendència: la «propaganda pel fet». Es tracta de grups petits i de individualitats solitàries dedicades a venjar o ajusticiar a qui consideren enemics de classe. És un activisme insurreccional que vol ser catalitzador d'un aixecament popular. No obstant aquests aixecaments no van tenir lloc, excepte en algunes localitats rurals, i tot i així, més provocats per la repressió i la pobresa que per l'acció dels revolucionaris.

El 1890 seria la dècada en que l'anarquisme europeu va perdre el ritme, i va quedar d'alguna forma, endarrerit respecte el socialisme. Quan es va crear la Segona Internacional, alguns anarquistes a títol personal ingressen als partits socialistes. Mancats d'organitzacions anarquistes viables, s'han d'unir als socialistes per a dur a terme la seva acció política. Però a mitjans de la dècada un cop els marxistes havien pres totalment el poder dins els partits socialistes, van fer una purga de tots els no marxistes i com a conseqüència els anarquistes van ser expulsats. En veure's fora, centren el seu activisme cap al naixent moviment sindical, integrant-se de nou al moviment obrer. Durant la dècada següent es donarà origen al sindicalisme revolucionari, i posteriorment a l'anarcosindicalisme. El Congrés d'Amsterdam de 1907, confirmà aquesta nova tendència.

En altres contextos ben diferents hi ha altres fets relacionats amb l'organització anarquista. Per exemple, a Mèxic es creà un partit, el Partido Liberal Mexicano, unint anarquistes, socialistes i republicans. És un partit disposat a enderrocar un règim dictatorial. I al col·laborar amb altres forces aconsegueixen iniciar la Revolució Mexicana de 1910, amb un programa socialista llibertari. Por semblar que no és molt ortodox aquests col·laboracionisme, però també és el cas del moviment revolucionari de 1903 en Macedonia i Tracia. Un moviment d'alliberament nacional va acabar generant una revolució social llibertària a les àrees rurals, gràcies a la influència dels anarquistes que hi participaven.

Deia en Volin, a *La Revolución Desconocida* que els anarquistes russos de 1917, es van començar a organitzar i desesperats per la manca d'una organització pròpia molts van acabar en el partit bolxevic. També ho recordava Nestor Makhno a les seves memòries. No obstant això, el 1918, es crea la Federació Anarquista de Moscou, amb mi-

>>>>>Segueix

lers de participants, i a Ucraïna la Confederació Anarquista Nabat, que tindria una relació directa amb el moviment makhnovista. Es podria dir, vist el resultat, que es van organitzar massa tard i que per això els anarquistes van ser derrotats totalment.

De les ensenyances d'aquesta revolució, Makhno i d'altres van extreure unes conclusions que plasmarien a la *Plataforma* (per a una Unió General d'Anarquistes), que és un manifest programàtic destinat a canviar el panorama de l'anarquisme, que consideraven extremadament atomitzat, desorganitzat i excessivament espontaneïsta, fet que l'allunyava de la revolució. Però no van tenir molt d'èxit, i la seva iniciativa va ser presa com un intent de formar un partit polític autoritari.

Entre altres exemples d'organitzacions llibertàries destaquen la Unione Anarchica Italiana i la Federació Anarquista Ibèrica. Totes dues són el resultat d'una coordinació entre molts grups d'afinitat anarquista que ja operaven a nivell local. En alguns casos van ser grups massius, com a Ancona abans de la «Setimana Rossa», o a la Barcelona dels anys 30. Es tractava d'organitzacions de «síntesi anarquista», és a dir que eren grups anarquistes plurals en els que tenien cabuda diferents interpretacions de l'anarquisme. Dir que aquesta tendència o fòrmula va ser la que li «guanyaria la partida» a la Plataforma.

Fora de l'Europa occidental hi havia altres organitzacions com la FACA y l'Agrupación Espartacus d'Argentina, l'Alianza Libertaria Cubana, la Federació Anarco-Comunista Búlgara o la Federació Anarquista de Corea. Totes aquestes federacions estan poc estudiades a Occident. En casos com el de Corea o Bulgària fins i tot van impulsar intents revolucionaris. Per contra la Federación Anarquista Mexicana malgrat els seus milers d'afiliats mai van superar la fase d'acumulació de forces i no intentarien cap revolució. La Federació Comunista Llibertària francesa i l'algeriana dels anys 50, també, participarien en les lluites d'alliberament nacional d'Algèria. Sense obviar la participació llibertària a la lluita contra la dictadura cubana.

Una alenada d'aire fresc van donar a l'anarquisme els anarquistes italians. En aquest cas basaven les seves idees organitzatives en grups difusos que es creaven per a alguna acció concreta i que després es dissolien. No és que fos una cosa nova, ja que es dona des del principi dels temps. Mostra d'això serien els luddites anglesos del segle XIX. També gent participant d'organitzacions formals ho fan o ho feien sense dir-li res a ningú. Però als 70 aquestes pràctiques es van teoritzar, cosa que influiria al moviment llibertari internacional des dels 80 i fins als nostres dies.

Als anys 70 altres organitzacions es van llençar de cap a la lluita social i revolucionaria de l'època. Mostra d'allò són els llibertaris de la Federación Anarquista Uruguaya, que fins i tot va tenir un braç armat, la OPR-33. O Resistencia Libertaria d'Argentina. També van haver llibertaris a moviments revolucionaris i guerrillers, juntament amb comunistes (per exemple, al MIR xilè, al MIL ibèric, a la RAF alemanya, etc.).

D'alguna manera avui dia hi ha una continuïtat història de cadascun dels moviments abans esmentats. Hi ha un anarquisme informal, hi ha un anarquisme revolucionari, hi ha federacions específiques, hi ha organitzacions anarquistes amb una pràctica exclusivament social o cultural (sense estar per la política)… i així podríem seguir. A l'estat espanyol hi falta la corrent municipalista llibertària i l'anarco-comunisme, tant seguit a l'América Llatina.

De totes maneres, el que interessa en tot cas, és ser conscients que l'anarquisme és una via més, una eina, per l'alliberament. I si no ho és, serà vist com part del problema i quedarà aïllat i superat per les circumstàncies. Si ho és, es sumarà als moviments populars que busquen també aquest alliberament. En alguns moments seran els anarquistes els que iniciïn aquest alliberament i en altres moments aniran darrera del moviment general. Veurem on estem la propera vegada.

Ali Bei

El dia de la marmota ja dura 35 anys

Les dificultats organitzatives i les diferents tendències llibertàries dins i fora el moviment obrer no són cap novetat. Aquí i arreu. El franquisme va fer un veritable genocidi de les pràctiques i idees anarquistes, no va acabar totalment amb elles, però casi. Amb la restauració borbònica, les velles eines (entenguis organitzacions i sigles) van demostrar-se poc eficaces. El context social havia canviat molt en quaranta anys i la gent atreta per allò llibertari també. No nego l'atac de l'estat (cas Escala per exemple) però no és un factor tant important com la resta. Les organitzacions clàssiques ja no van ser de masses, el moviment obrer ja no era central i els protagonistes d'aquella època tampoc van estar a l'alçada de les circumstàncies. Les tradicionals baralles sí que van sobreviure i les organitzacions van acabar sent unes sigles que van esdevenir una finalitat en sí mateixes.

En aquest context les idees insurreccionalistes (que lluny de ser res nou serien una expressió o continuació dels *enragés*) van suposar una novetat esperançadora. Tanmateix, la normal i lògica al·lèrgia a la malentesa «organització» de les anarcosindicals va acabar sent patològica i exagerada; ja que va acabar sent una negativa a qualsevol idea d'organització. Si fins als noranta qualsevol expressió llibertària estava determinada per les divisions de les anarcosindicals, a partir de llavors es van afegir els debats entorn l'anarquisme social versus el vivencial, sobre l'espontaneitat, etc. Debats molt interessants tots, tanmateix la seva funció no era la de debatre i créixer sinó la d'impossibilitar les pràctiques revolucionàries (de qualsevol tipus).

Els intents d'organitzar l'anarquisme al marge de les sindicals no és cap novetat, per exemple les trobades per l'Anarquia al noranta van ser un dels múltiples intents que les anarquistes ens coordinessim. Per uns debats (divisions anarcosindicals) o per uns altres (divisions social/antisocial) aquests intents sempre han anat malament. Falsos debats al meu entendre i, sobretot, mal plantejats i en un espai on no calia.

Ben entrada la dècada del dos mil la situació seguia encallada. Uns insistien en les velles formules fallides: El mes de setembre de 2007 amb el títol de «Es tiempo de reorganizarnos» el grup Diáspora de la FIJL de Salamanca publicava un text on apostava per la reorganització específica de l'anarquisme, concretament de les Joventuts Llibertàries. El model que proposaven era el clàssic: «expandir al máximo sus ideas en la sociedad en general y en la CNT en particular». El text reconeixia la debilitat d'aquesta estructura (CNT, FAI, JL, Mujeres Libres), i assenyalava com a causes d'aquesta debilitat el desprestigi de l'anarcosindicalisme i l'auge dels plantejaments espontaneístes de l'insurreccionalisme i l'individualisme. Les Joventuts Llibertàries de Catalunya que havien passat a l'insurreccionalisme a finals dels noranta i que ja estaven inactives -després de diversos cops repressius- responien l'agost de 2007 criticant de manera encertada al meu entendre el model «sindicato-partido-juventudes» del grup Diáspora. Tanmateix no proposaven res. Simplement aixecaven la veu fent canviar de sigles als que van passar a ser la Federació Ibèrica de Juventudes Anarquistas (FIJA) que seguint la línia marcada pel text del grup Diáspora existeixen des de novembre de 2007 amb escassa presència a Catalunya i que finalment, l'any 2012 van adoptar de nou les sigles JJLL en plegar les JJLL insurreccionals.

Amb ganes de superar tot això, i amb ganes de crear una organització flexible, nova, que ens mantingués relacionades més enllà de la nostra tendència anàrquica vam convocar a Berga una trobada l'estiu de 2007. Concretament a Espinalbet. Van ser aquestes ganes d'optimitzar esforços, per ser més fortes i per expandir les idees i les pràctiques llibertàries que van fer nàixer la xarxa de comunicació anarquista. Els dos primers anys de vida de la Xarxa Anarquista no van ser dolents, podríem dir que de mínims, la prudència ens guiava per tal que la cosa funcionés i potser aquesta prudència va ser excessiva. Cap al 2010 la Xarxa va deixar d'existir, tot i que l'*En Veu Alta*, la seva publicació va sortir un temps més. Alguns motius del fracàs d'aquest intent van ser la falta de compromís (motivada per la polimilitància de moltes, la cultura del no compromís, i la desconfiança), i la no definició orgànica (el no encaix de les individualitats, no comprendre que era una coordinadora i no un grup, no admetre diferents maneres de fer, no clarificar prou el funcionament de la xarxa, etc).

Ara mateix segueix existint la necessitat de relacionar-nos u organitzar-nos (per mi és el mateix) de manera estable per poder ser més efectius, per possibilitar el desenvolupament de campanyes puntuals o permanents d'utilitat comuna, per coordinar-nos de manera pública o privada, tots els grups o alguns, per fer front a la repressió, per visibilitzar l'anarquisme com una l'opció transformadora que és, per combatre tota forma de poder i tota forma d'explotació, etc. Aquesta necessitat u oportunitat és urgent, sobretot, en un moment en que el poder ens mostra la seva pitjor cara, en un moment en que els poderosos espolien la societat i on davant la necessitat de canviar les coses molts insisteixen equivocadament en les falses dreceres que dona el sistema: les eleccions, els partits polítics i la democràcia representativa.

La qüestió és si serem capaces de tirar endavant aquesta important tasca.

Pep i Tu

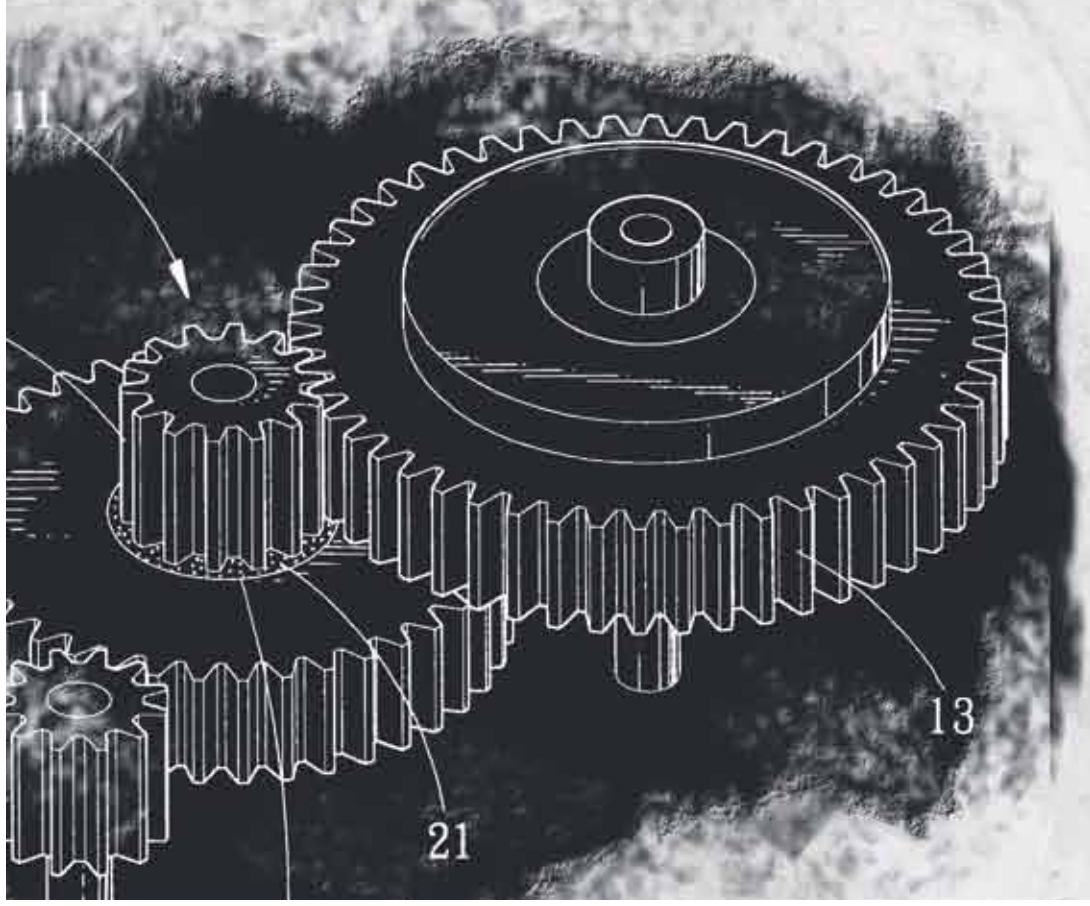

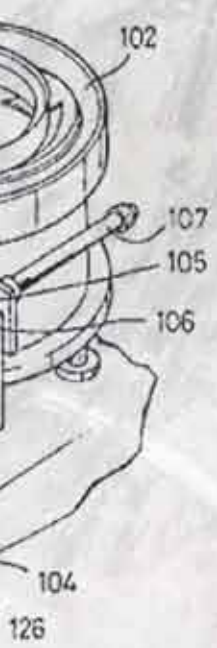

Coordinació anarquista

Tota acció política hauria de respondre a una estratègia, venir implementada per múltiples tàctiques i regir-se per uns principis. L'acció política de les lluites anarquistes recents s'ha caracteritzat per una manca d'estratègia, i com a conseqüència, una tàctica pràcticament inexistent per què no hi pot haver tàctica sense estratègia. Els debats, durant massa temps, s'han centrat en els principis de l'acció política, en una recerca incessant de la coherència en tots els nivells. Aquesta recerca de la coherència, ha estat possiblement, l'aportació més important de les lluites anarquistes dels últims anys, impregnant altres lluites que tenien per exemple, formes molt més jeràrquiques de funcionar.

Però centrar-se merament en els principis, ha tingut la tràgica conseqüència d'accentuar les diferències entre la multiplicitat d'anarquismes vigents, obrir fissures a aquestes altures difícilment franquejables i portar-nos a la deriva actual que fa que no siguem capaces ni tan sols de respondre coordinadament en un context social, polític i econòmic favorable.

Tot i el llarg llegat històric de l'anarquisme a les nostres terres, partim d'una forma de fer política relativament nova. La manca de transmissió generacional, produí una taula rasa entre les incipients lluites anarquistes de la dècada dels vuitanta i els inicis dels noranta amb les noves generacions de lluitadores que no se sentien còmodes amb unes formes de fer encarcarades i allunyades de la pràctica. Sens dubte, si alguna cosa no es pot criticar a l'insurreccionalisme és l'alenada d'aire fresc que ha portat en la renovació ideològica i pràctica de l'anarquisme, traient-lo de l'estancament i despertant l'interès de moltes de les joves que se sentiren seduïts per aquesta forma de fer.

Ara bé... una mala interpretació de la pràctica de l'insurreccionalisme (amb grans dosis de postmodernisme, arreu de l'estat espanyol) ha comportat la contrapartida de rebutjar tota forma de coordinació per la por permanent de caure en macroestructures formals. De prescindir d'una estratègia, com si tensió permanent signifiqués improvisació. D'utilitzar el plaer de la revolta com a excusa per evadir el compromís. I de buscar l'afinitat a qualsevol instància organitzativa sense entendre que aquesta només es pot cenyir a petits grups de persones.

No és el mateix organitzar-se amb un grup de 4 o 5 persones amb una experiència política, ideològica i un recorregut vivencial i pràctic comú que en una assemblea d'un Centre Social, d'un col·lectiu o d'un Ateneu. Són instàncies organitzatives diferents i per tant, no es pot anar amb la mateixa actitud. De la mateixa manera, també hi ha abismals diferències entre organitzar-se en un col·lectiu o assemblea local o barrial o fer-ho a través d'una coordinadora circumscrita a un territori més ampli.

Des del meu punt de vista una de les principals problemàtiques ha estat plantejar les propostes en instàncies organitzatives on no tocava, potser perquè no existien. Totes en algun moment hem sentit la frustració de veure com per exemple l'assemblea tirava endarrere una propostaque ens agradava. Potser la problemàtica és que no hi havia un grup d'afinitat a qui plantejar-la o que la forma tradicional d'assemblea vinculant, fa que totes haguem de participar de tot. Hi hauria d'haver el marge suficient perquè la gent pogués tirar endavant el projecte independentment de si l'assemblea l'ha acceptat o no, per a donar cabuda fins i tot a les pràctiques individualistes.

Si partim de la base que el què és vol és buscar una coordinació s'haurà de cedir en alguns aspectes. El principal escull que hi ha hagut tradicionalment ha estat la incapacitat de buscar els mínims comuns entre les diverses realitats que permetessin un treball conjunt. El dogmatisme polític ha primat per sobre l'interes de trobar punts en comú. I això no passa per ajuntar-nos a qualsevol preu, apostar pel «bon rotllo» gratuït. Potser ha estat degut a la indefinició pròpia, a la incapacitat manifesta de definir a quines coses estem realment disposades a renunciar i a quines no. S'haurien d'evadir debats estèrils (potser necessaris a nivell ideològic, però inútils a l'hora de coordinar-nos) que no porten enlloc: que si la defensa del treball o el seu radical rebuig . Anarquisme social o anarquisme antisocial. Que si violència si o violència no.

És esgotador assistir a intents de coordinació i veure que bona part dels debats se centren, per exemple, en un soliloqui entre els ara anomenats anarquistes socials o antisocials. Primerament perquè es duen a terme amb finalitats únicament propagandístiques, no amb la voluntat d'arribar a cap acord. Si anem a coordinar-nos no es tracta de mirar-nos el melic i intentar imposar el nostre punt de vista als altres. Podríem trobar desenes d'exemples històrics concrets que parlin de la victòria del nostre punt de vista i quedar-nos amb la nostra única visió, però per no caure en l'autoreferencialitat potser preferiria no perdre el temps i quedar-me a casa. Precisament el què s'hauria de fer és no evadir aquesta diversitat ideològica, sinó veure com es pot fer perquè les diverses tendències no només no es trepitgin, sinó que fins i tot es retroalimentin.

No es pot demanar que, per exemple, una suposada coordinadora assumeixi la pràctica de la violència o del pacifisme com a pròpia. S'hauria de buscar un cert equilibri i respecte vers les diferents formes de fer. Si dins la coordinadora hi ha gent que aposta per l'atac o l'acció directa, i no s'hi està d'acord, el mínim comú passaria possiblement per no condemnar públicament aquestes accions. Per altra banda, si hi ha lluites específiques que aposten únicament per vies pacífiques, les partidàries de la multiplicitat d'eines haurien de respectar l'autonomia d'aquestes lluites i derivar els seus atacs a altres àmbits de la lluita. Sempre es pot criticar que una determinada acció violenta o no violenta no ha estat tàctica, és a dir, que s'ha realitzat en un moment que enlloc de propulsar la lluita l'ha fet recular. Mai es pot criticar ni posar en dubte la bona intencionalitat dels què l'han realitzat. La crítica però, s'ha de realitzar a través dels mitjans adequats. Massa sovint es fa servir la llunyania de les publicacions i l'anonimat de l'Internet, evadint els debats reals que propiciarien el cara a cara

Tenir una estratègia no vol dir esperar les condicions subjectives per actuar. Tenir una estratègia significa saber perquè actuem, deixant de banda l'activisme per l'activisme, que al meu entendre és caure en el mateix error dels què defensen el manteniment de l'estructura per l'estructura. La coordinadora podria ser la instància per decidir els objectius que es cerquen aconseguir a nivell més ampli, i els col·lectius i grups d'afinitat no efímers els què durien a terme les pràctiques per assolir els objectius. En els col·lectius i grups d'afinitat és on es podrien manifestar les diferents formes de fer de l'anarquisme, les diverses tendències que el caracteritzen. De fet, si es vol potenciar una determinada tendència ideològica, la millor forma de fer-ho és dotar-la de vigència, és a dir, demostrar que aconsegueix resultats concrets.

Un altre error al meu entendre ha estat l'homogeneïtzació dels projectes polítics amplis. Mentre l'afinitat ha de servir per donar veu a les idees pròpies sense renúncia, el treball en col·lectiu hauria de servir no només per donar sortida a les idees comunes sinó també per demostrar la diversitat de punts de vista de què estan formats els espais amplis. Tan crítiques que som amb la forma de fer política tradicional i moltes vegades no ens adonem d'una de les seves principals aberracions que és l'homogeneïtzació que produïm. Potser la mostra més evident de la mateixa és a través dels comunicats: estem acostumades a que els col·lectius tinguin una sola veu que es manifesta a través dels comunicats. Per què no es poden repartir, per exemple, octavetes diferents firmades amb el nom d'una mateixa Assemblea Llibertària, on hi hagi des de les postures més incendiàries fins a aquelles que es podrien titllar de més reformistes? No és aquesta la realitat dels nostres espais?

Potser un dels pocs avantatges que té ser de comarques a diferència de la metròpoli és que resulta impossible organitzar-se únicament a través de l'afinitat. Els debats i els conflictes no es poden evadir, perquè hi ha una quotidianitat que fa que vulguem o no les poques que som ens trobem cara a cara tard o d'hora. I si no gestionem correctament els conflictes, no podem canviar de barri o de projecte a la mínima que sorgeixen conflictes.

El pèsol negre mateix, és un exemple concret de què la coordinació és possible, malgrat hi hagi desenes d'articles que no comparteixi i a vegades no tingui ni ganes de repartir-lo.

El Palanganes

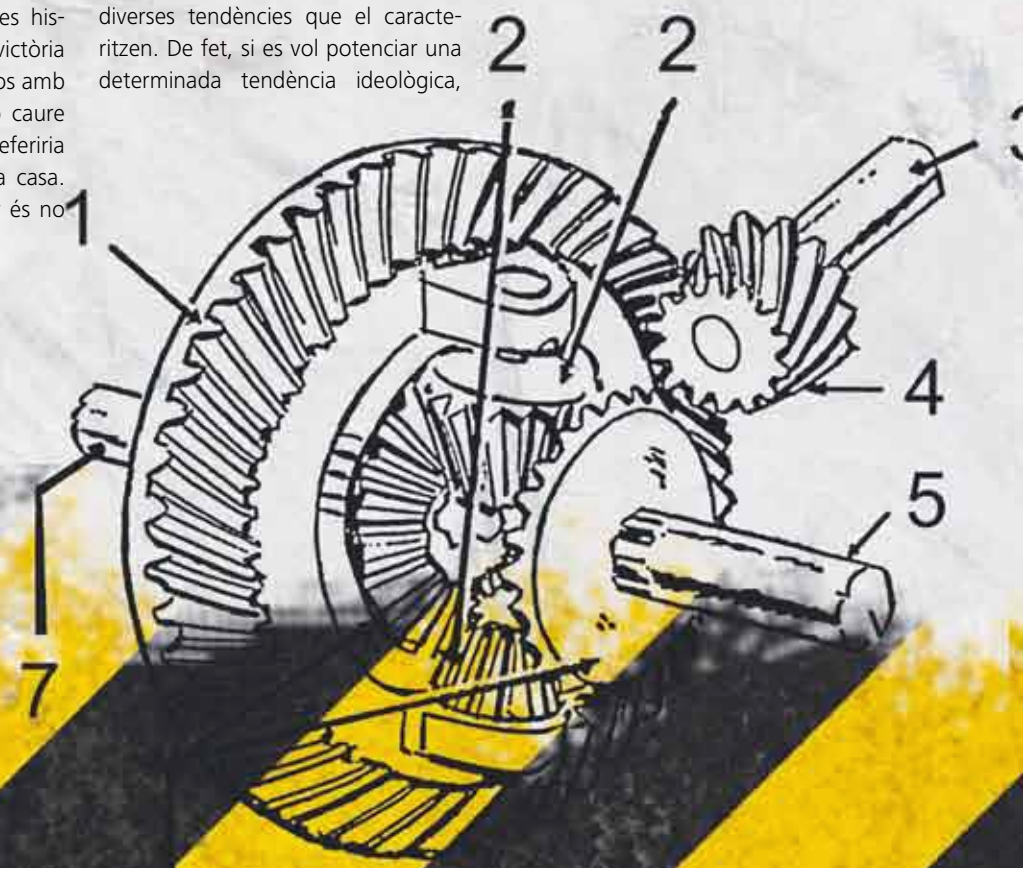

Trobada Anarquista de Catalunya

Amb l'arribada de la crisi, hem vist com s'aguditza la conflictivitat social, determinades situacions ens fan veure que en el que portem tant temps insistint, la no criminalització de la violència és possible. No solament això, molta gent externa al gueto es suma i la utilitza com a recurs quan no té una altra opció. Molts comencem a qüestionar-nos el que semblava que era el nostre principal objectiu polític, l'ús de la violència i la conflictivitat social com a fi en si mateix quan s'interromp el funcionament d'un Parlament i fins i tot d'una ciutat amb la diversitat de tàctiques, utilitzant la resistència passiva i també activa. Comencem a veure la necessitat de generar alternatives a aquest món, que és necessari crear referents polítics als barris i pobles que mitjançant el seu treball i pràctica diaris demostrin que el nostre ideal va més enllà de la conflictivitat generada en moments puntuals.

La idea d'aquesta trobada sorgeix de l'anàlisi de les vivències que com a col·lectiu hem experimentat al llarg d'aquest any i de la nostra percepció de com s'estructura el moviment llibertari o anarquista en l'actualitat, sorgeix d'una necessitat de conèixer-nos que molts compartim i que al llarg d'aquest any s'ha materialitzat mitjançant trobades i debats entre companys, ja siguin els organitzats per diferents grups o col·lectius anarquistes o aquells que de manera informal es donen en el dia a dia. Ens veiem doncs amb la necessitat com a grup de plantejar aquesta trobada amb una sèrie de punts a debatre de cara a poder avançar i construir una mica d'aquesta necessitat que molts tenim.

Com a experiència veiem necessari plasmar sobre el concret des d'on sorgeix el nostre actuar polític com a grup anarquista, no amb l'ànim de marcar una línia política única en aquesta trobada si no per entendre sobre que base política sorgeix la nostra necessitat d'ajuntar-nos. Acció Llibertària de Sants és un grup anarquista de caràcter públic, amb una projecció de treball local, que aspira a construir un moviment polític propi de caràcter anticapitalista i antiautoritari, sent per a nosaltres sinònims d'anarquista o llibertari. La nostra lluita s'encamina amb la voluntat de la transformació social sobre la base dels principis anarquistes, entenent-nos no com a referent polític únic, sinó com a part d'un ampli ventall de possibilitats i actuars anàrquics amb els quals ens solidaritzem i amb els companys dels quals compartim altres necessitats o finalitats.

Trobada

L'àmbit geogràfic d'on sorgeix aquesta Trobada és Catalunya, principalment perquè compartim unes estructures de poder a les quals combatre (marc repressiu i legal) i perquè ens costa pensar en necessitats concretes del nostre quefer polític actual que vagin més enllà d'aquest àmbit territorial (proximitat geogràfica). Per a les necessitats del més enllà existeixen altres mecanismes al nostre abast que poden ser desenvolupats en un altre moment.

- Objectiu de la trobada: posada en comú de recursos i necessitats i debat entorn de la necessitat d'organitzar-nos.

- Participants: grups o col·lectius anarquistes amb voluntat de construir un moviment polític propi. Des del nostre grup volem que quedi clar que amb aquesta definició queden exclosos els grups que siguin apèndixs d'altres organitzacions, així com aquells que acullin en el seu si a membres de partits polítics o persones que exerceixin algun càrrec de representativitat (que participin en eleccions de qualsevol tipus, siguin membres de comitès d'empresa, etc).

La Trobada es realitzarà a finals de Juny i la fem pública a dia 30 de maig després d'haver-la fet arribar a tots aquells grups o col·lectius que consideràvem oportuns o coneixíem de la seva activitat, això ho fem amb la voluntat d'aconseguir una difusió major i que no es doni el cas de grups que no assisteixin per desconeixença de l'existència d'aquesta proposta.

Es participarà de la Trobada com a col·lectiu havent debatut la proposta amb anterioritat, és a dir, no es participarà a nivell individual. Per això, demanem als grups o col·lectius interessats que es posin en contacte al correu detallat al final d'aquest escrit, per tal de resoldre qualsevol dubte o per rebre la Proposta de Trobada al Complet.

encontreanarquista@riseup.net

Acció Llibertària de Sants

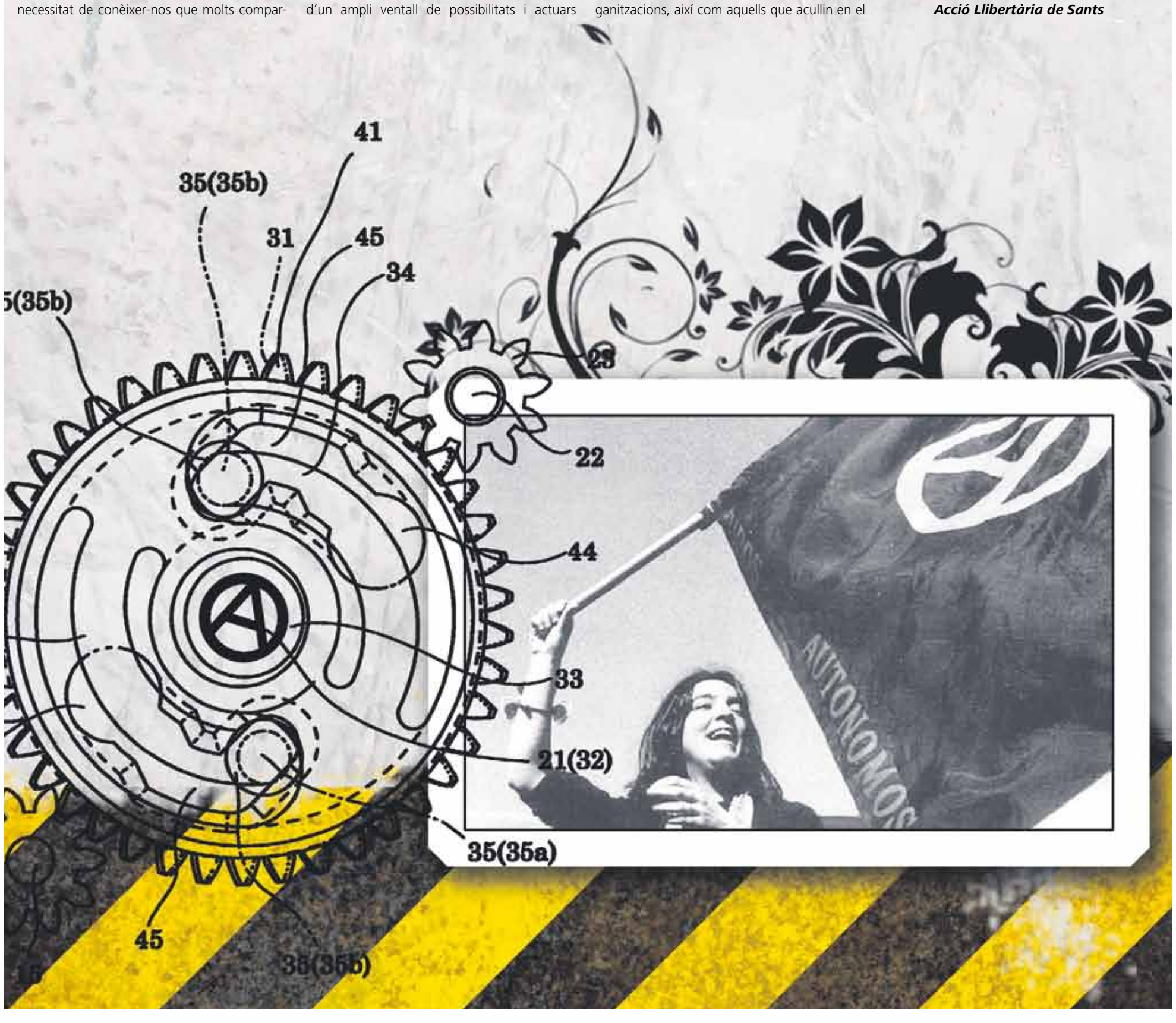

Una patrullera de la Guardia Civil envesteix una pastera a la costa de Lanzarote

Alamar
Manresa, maig de 2013

El dia 12 de desembre de 2012, una embarcació amb 25 joves sortia de Sidi Ifni, en direcció Lanzarote. Fugint de la pressió i la marginació sistemàtiques a les que els té sotmesos l'estat Marroquí, que governa la zona des de 1969 quan l'estat Espanyol els va entregar el territori, mitjançant el Tractat de Fez. Des de llavors l'estat Marroquí ha aplicat la política del foc i el ferro contra totes aquelles que lluiten. La majoria d'aquests joves que tenen nacionalitat espanyola per part de pare o de mare, emigren en busca d'un futur en el miratge europeu.

La matinada del dia 13 de desembre l'embarcació arribava a la costa nord-est de Lanzarote, amb bon temps i la mar tranquil·la. En el moment en que l'embarcació estava arribant a la platja de Jablillo cap a les 2.17 h de la matinada el radar de la Guardia Civil la va localitzar i una patrullera va sortir al seu encontre. Segons el què van poder explicar els joves supervivents únicament van poder escoltar el soroll de la patrullera de la Guardia Civil, que anava amb les llums apagades i que només les va encendre en el moment en que la patrullera de la Guardia Civil els va envestir. Aquesta va picar directament contra l'embarcació provocant la mort d'un dels joves, la «desaparició» /mort de sis joves més i ferides diverses als divuit joves restants.

El mateix dia familiars i amics residents a Lanzarote es presentaren a la comissaria de la Guardia Civil demanant informació. El Secretari General de l'Associació Unificada de la Guardia Civil, Ismael Pineda, va assegurar que era la pastera la qui havia buscat la coalició amb la patrullera de la Guardia Civil, després que el patró de la barca decidís abandonar el timó i camuflar-se entre la tripulació per tal d'evitar ser identificat, quedant així a la deriva. Versió que va quedar clarament desmuntada quan sortí a la llum el vídeo amb les imatges captades primer des de les càmeres de vigilància d'un hotel de la zona i posteriorment des del SIVE (Sistema Integral de Vigilància Exterior) a menys de 1.200 metres dels fets, en el que es veu com la pastera parada és envestida fortament per la patrullera (el vídeo es pot veure a www.youtube.com/watch?v=PigUKUZt-r8).

Manifestació a Sidi Ifni el 18 de març contra l'assassinat dels migrants

El divendres 14 de desembre familiars i amics dels desapareguts realitzaren una marxa de protesta pels carrers d'Ifni amb el lema «Marroc culpable, Espanya responsable». El mateix dia es realitzà una manifestació silenciosa davant del Jutjat d'Instrucció núm. 3 de Lanzarote exigint que s'aclarissin els fets.

El Jutjat núm.3 d'Arrecife es va encarregar de la instrucció del cas, mentre els joves supervivents van ser reclosos en el Centre d'Internament de Barranco Seco a Gran Canària, sense prendre'ls declaració judicial sobre els fets ocorreguts i expulsats ràpidament del país. Eliminant d'aquesta manera la possibilitat que aquests poguessin explicar el què realment havia passat. Tots van ser expulsats menys 3 menors i 2 adults, aquests últims, detinguts a Las Palmas com a possibles patrons de l'embarcació i a resultes acusats de ser els culpables de les morts dels joves i responsables del xoc. Per altra banda cap Guardia Civil va ser detingut ni sancionat, ja que la jutgessa del cas Ángela López Yuste, declarà que no existia cap indici que permetés considerar que els agents de la Guardia Civil cometessin cap infracció penal.

El 18 de desembre, per la seva part la Delegació del Govern de Canàries justificava de forma ridícula l'actuació de la Guardia Civil, donant una nova versió dels fets: «per evitar que la pastera continués rumb a la costa, ja que es tractava d'una zona molt accidentada, de fons rocós i escarpat, el què constituïa un perill evident per a la integritat dels immigrants , la patrullera va maniobrar per tal de tallar el rumb a la pastera».

I és que des de l'inici han estat varies les versions que han anat donant tan la Guardia Civil, com el Govern Espanyol i el Govern Canari. Des de la primera versió donada que es basava en la casualitat d'un xoc fortuït entre la pastera i la patrullera del a Guardia Civil, passant per una segona versió en la què es defensava que el xoc havia estat causat per un fallo mecànic de la turbina de la patrullera i finalment, les versions aparegudes després de l'aparició del vídeo, en les què es defensava la intenció d'aturar la pastera fos com fos, ja que aquesta es dirigia a una zona rocosa, que podia posar en perill la integritat dels joves ocupants de la pastera. Unes versions ridícules que bàsicament el què fan és ratificar la impunitat i la tranquil·litat amb les què Governs i policies actuen.

El 8 de gener de 2013 els supervivents reclamen justícia i demanden l'estat Espanyol per la seva responsabilitat patrimonial. Recolzats per l'advocat Joaquin Espinosa, recorren la seva expulsió del país.

Les protestes a Sidi Ifni han seguit latents al llarg d'aquests mesos, com la que va tenir lloc el 18 de març en la que es denunciaren els fets ocorreguts a la costa de Lanzarote i s'aprofità per denunciar al govern Marroquí per la situació de marginació , pobresa i repressió a la que té sotmesa a la població de Sidi Ifni i en general a la població del Sahara Occidental, així com el govern Español per la seva complicitat i responsabilitat.

A mitjans d'aquest passat mes d'abril, veient que les protestes seguien fermes, agents de la Gendarmeria Reial del Marroc (policia creada l'any 1957 pel rei Mohamed V) es presentaren a casa de les famílies dels sis joves «desapareguts» per dir-los que els seus familiars encara eren vius. En cap moment però se'ls hi vol donar la informació d'on es troben. És per tant molt evident que els joves moriren a l'acta, quedant els seus cossos desapareguts al mar, i que simplement es tracta d'una estratègia del govern per fer minvar les protestes i calmar la situació.

L'assassinat d'aquests joves no és un cas únic ni aïllat, la repressió governamental contra les migrants no és nova ni puntual. Són moltes les què han mort intentant travessar el mar que separa la costa africana d'Europa. Les últimes dades publicades per les Associacions Pro Drets Humans de l'Estat Espanyol, indiquen que en els últims anys ha seguit augmentant el nombre de morts en l'intent per entrar a Espanya. Si l'any 2010 van ser 138 els morts, el 2011 ja en van ser 198 i l'any 2012 varen ser 225 les persones que van morir.

Però recordem que la repressió cap a les migrants va molt més enllà de les actuacions brutals i directes a les costes. Els Governs estan duent a terme actuacions de repressió diàries i constants, a través de les seves polítiques de reclusió en els Centres d'Internament d'Estrangers per exemple, als quals recentment han canviat el nom per passar a dir-se Centres d'Estada Controlada d'Estrangers (sona molt millor a les orelles de la nostra societat tan superdemocràtica! Ara sí que tothom pot seguir amb la consciència tranquil·la!). O a través de les redades diàries que duen a terme els cossos policials als carrers de les nostres ciutats. O mitjançant les polítiques segregacionistes dels últims anys prohibint l'accés a la sanitat pública a la major part de la població migrant. O a través dels discursos populistes que augmenten i donen força al racisme als carrers. I és que hi ha moltes maneres de reprimir, marginar, explotar i ofegar a les persones, i això els governs ho tenen molt clar.

Sobre la detenció de les companyes

«La rellevància política de la recent operació antiterrorista contra cinc persones a Barcelona no hauria de passar desapercebuda, ni ser desplaçada per debats -també importants- com l'ús de les xarxes socials o el paper de les drogues en la societat i en els moviments de lluita. L'engegada del dispositiu antiterrorista contra una activitat bàsicament ideològica (de difusió de textos, cartells, atacs verbals contra les institucions) és la característica principal i la més greu d'aquest nou episodi repressiu, i ha de ser posada en el primer lloc de totes les consideracions».

Extret de www.ingovernables.noblogs.org

Bandera arcoiris
Manresa, maig de 2013

La detenció de cinc companyes anarquistes el passat 15 de maig no és casual. Moltes operacions repressives anteriors han seguit un patró similar. Feia setmanes que des d'alguns mitjans de comunicació, amb estretes vinculacions amb estaments policials, reproduien conscientment informacions sobre el suposat perill d'un creixement de l'anarquisme contestatari a l'estat espayol. Dins la parafernàlia mediàtica, es criminialitzen i s'equiparen relacions de solidaritat i companyerisme, amb accions directes, detencions inconnexes o visites de companyes d'altres països a aquestes terres per a realitzar xerrades públiques. Articles elaborats amb premeditació i alevosia, aprofitant la sortida a la llum del «TE-SAT 2013» (Informe de la situació i de les tendències del Terrorisme a la UE 2013) el passat 25 d'abril. El TE-SAT realitzat per l'Europol, reprèn altre cop les tesis conspiracionsistes d'un hipotètic triangle anarquista del Mediterrani (format per Espanya, Grècia i Itàlia) que a voltes es converteix en hexàgon tot incloent altres països com França o Alemanya.

A les cròniques periodístiques només hi ha la possibilitat de parlar d'anarquisme quan està directament relacionat amb algun afer violent.

Sempre es fa difícil saber si és el boom mediàtic el què empeny a dur a terme aquestes ràtzies pressionant a la policia en busca de resultats, o si per contra, la policia filtra les informacions a la premsa en ares d'aconseguir legitimitat davant a les futures actuacions. En tot cas, la simbiòsi entre cossos repressius i poder mediàtic, a part d'òbvia, és digna de ressaltar, ja que sembla ser que dins les cròniques periodístiques només hi ha la possibilitat de parlar d'anarquisme quan està directament relacionat amb algun afer violent.

Tal vegada, una de les característiques més rellevants en la nova volta de rosca repressiva és la utilització recurrent de l'Audiència Nacional per a la persecució de la dissidència (així, per exemple, les companyes encausades pel setge al Parlament també están processades per l'antic Tribunal de Orden Público). Una utilització que té com a possible precedent els primers anys de la dècada del 2000 quan vàries persones hagueren de fer front no només a aquesta èina judicial, sinó a la incomunicació produïda per la excepcionalitat de la Llei Antiterrorista.

Però sens dubte, no és la única. S'engloba dins totes aquelles èines de l'estat per fer front a l'agudització de les lluites socials, com han estat la reformulació de les Brigades Mòbils, les llistes internàutiques per a la delació, la utilització de sistemes de control més acurats en manifestacions per a treure informació, l'enduriment de les penes, l'extensió massiva de les multes,..

Material incautat pels mossos d'esquadra als 5 anarquistes presos

Al mateix temps, si alguna cosa ens hauria de cridar l'atenció, és la limitació cada cop més agressiva de la possibilitat d'opinar. Cantants de grups de música o persones que simplement participaren d'una concentració en solidaritat amb els presos polítics han estat judicialitzades per aquest simple fet. En directa relació amb les detingudes el passat 15-M, sembla ser que l'origen de la investigacióprové dels comentaris realitzats al facebook Bandera Negra. Els novelistes policials, han creat a partir d'aquí un suposat grup que es dedicaba a realitzar enaltiment del terrorisme i que participà de diversos atacs amb artefactes explosius, i el més tendenciós, inespecífiques ja que fins al moment no han estat capaços de relacionarlos directament amb cap d'elles. El summum de la qüestió, la conceptualització d'una organització criminal estructurada jeràrquicament, només es pot entendre dintre l'actual context punitiu, ja que no hi ha la possibilitat de jutjar mitjançant la legislació antiterrorista a grups d'afinitat amb funcionament horitzontal.

«I aquí no passa res. Ningú es mourà de la seva cadira si tot aquest muntatge es desfà en l'aire com tants altres, ningú haurà de rendir comptes. L'engranatge antiterrorista seguirà, amb tota seguretat, sent utilitzat per modelar les lluites socials (tractant d'inhibir i aïllar les seves expressions més combatives) o directament destruir-les, com a Itàlia a la fi dels 70. I això és així, en gran part, perquè el discurs ideològic en el qual es recolza aquest mecanisme repressiu segueix totalment vigent i arrelat en la majoria de la societat...»

Extret de **www.Ingovernables.noblogs.org**

Com sempre sol passar, els cops repressius poden servir de termòmetre per analitzar la situació actual de les lluites, posen en evidència les seves potencialitats però sobretot les seves mancances. Afloreixen les pors, els dubtes, els debats que s'haurien hagut de solventar amb anterioritat. De poc serveix parlar del rebuig comprensible a les drogues o dels perills de les xarxes socials enmig de la tempesta, quan cinc persones romanen empresonades. La solidaritat amb les companyes hauria de ser la prioritat i si hi ha reticències cap algunes de les seves pràctiques, sempre es poden focalitzar les forces en denúnciar l'estat que utilitza totes les èines necessàries per aconseguir la taula rasa de la pacificació social.

comunicat grup de suport a les encausades

El passat 15 de Maig, fóren detingudes a la Provincia de Barcelona, la Yolanda, la Silvia, en Juan, en Xabier i en José per ordre de l'Audiencia Nacional espanyola, en una operació policial que comportà al mateix temps el registre de l'Ateneu Llibertari de Sabadell.

Acusats d'haver comès delictes de pertinença a grup terrorista, enaltiment del terrorisme, captació i adoctrinament i depòsit de substàncies explosives, s'ha imposat a aquests cinc anarquistes la presó preventiva, que actualment compleixen en el penitenciari Soto del Real (Madrit) lluny dels seus familiars i amics i sota règim FIES de tercer grau.

Els fets als que responen aquestes acusacions són: La seva participació en pàgines de Facebook (Bandera Negra i Front Solidari de Barcelona, entre altres) que la fiscalia i el cos de Mossos d'Esquadra han considerat "bandes terroristes" –tot i no poder demostrar-se la seva activitat fora de les xarxes –; la seva assistència a manifestacions en les que s'han produït incidents i la difusió d'opinions a internet "que han tingut com a fita la de difondre ideari subversiu, per a incitat i/o cometre fets delictius contra l'Estat i els interessos capitalistes" (Auto judicial del 17/05/2013).D'altre banda, la fiscalia considera que el material que ha estat trobar a les seves llars reforça aquestes acusacions: Banderes i samarretes amb iconografia anarquia, llibres de filosofia llibertària, benzina al garatge, cargols de diversos tipus, traques valencianes i coets legals.

En relació amb aquests fets des d'aquesta plataforma de suport per a l'alliberament dels cinc anarquistes detinguts a Barcelona, manifestem:

1. Que, tenint en compte les "proves" en les que es basen, aquestes acusacions resulten desproporcionades i fins i tot ridícules, a més de tremendament injustes, quelcom que posa en evidència, un cop més, la poca validesa del sistema polític actual, la imperiosa voluntat repressora de la classe dominant, l'ADN profundament feixista de l'Estat Espanyol i l'extrema carència d'independència política del seu sistema judicial.

2. Que, el fet que tot i haver sigut acusat d'aquests delictes no se'ls hagi aplicat la llei antiterrorista ni s'hagi seguit el procediment habitual en aquests cassos, posa de manifest el circ judicial en el que els nostres companys es veuen immersos i la carència de proves serioses que indueixin al sentit comú a pensar que es tracta de terroristes.

3. Que la seva detenció i permanència a presó respon a una voluntat clarament repressora i de persecució ideològica a aquells que rebutgen el règim polític actual, quelcom absolutament inadmissible i injustificable.

Per tot això, EXIGIM L'IMMEDIAT ALLIBERAMENT DELS CINC ANARQUISTES DE BARCELONA i apel·lem a la solidaritat de tots aquells qui, al igual que ells, rebutgen l'injust sistema econòmic, polític i social establert. És per això que demanem la vostra ajuda i suport per a difondre la situació de la Yolanda, en Joan, la Silvia, el José i en Xabier, que no quedi ningú que no sàpiga del lamentable muntatge polític, mediàtic i policial del que han estat víctimes.

Volem de tornada als nostres companys, amics, pares i mares.... Els volem lliures i a casa, amb els seus...

Lluites anarquistes a Grècia

L'inici d'insurrecció que va tenir lloc a Grècia el desembre de 2008 arrel de l'assassinat d'Alexandros Grigorópulos fou tal vegada el zenit de les lluites anarquistes on es deixaren entreveure moltes de les fortaleses de l'espai llibertari però també, algunes de les seves mancances.

Joronya

Manresa, maig de 2013

Les lluites anarquistes recents a Grècia, s'han anat articulant al voltant de tota una xarxa de col·lectius, grups d'afinitat, coordinadores puntuals i informals i centres socials, amb una clara voluntat de presència constant al carrer apostant per la participació i radicalització en qualsevol focus de lluita. Una altra de les característiques que el podrien definir ha estat la forta capacitat de contra-informació, d'edició de publicacions i una activitat propagandística important. La idiosincràsia particular, fa que els anarquismes s'hagin anat desenvolupant d'acord amb la pròpia pràctica enlloc d'empapar-se tant de la influència dels altres països.

Durant molt de temps, les pràctiques llibertàries han tingut com a clar referent el barri popular d'Exarchia, que s'ha convertit en la rereguarda estratègica, en l'espai des del qual es desenvolupen la majoria d'accions i activitats de la ciutat.

A diferència potser de l'estat espanyol, l'anarcosindicalisme no ha estat mai el referent de lluita, sinó una aposta minoritària, sent la principal experiència pròxima el denominat «Sindicat Lliure». Hi ha hagut conflictes laborals, sí, però han optat la majoria de vegades per les assemblees de treballadores que no han dubtat en recórrer a l'acció directa.

En canvi, l'anarquisme plataformista ha vingut representat pel «Moviment Antiautoritari», tot i que pel seu caire clarament reformista és durament criticat per la majoria de les companyes i a nivell quotidià no realitzen pràctiques conjuntes amb la resta d'anarquismes. Just ara comencen a sorgir debats extensos sobre la necessitat o no d'articular una Federació o alguna forma de coordinació similar.

Un continnum de les pràctiques llibertàries ha estat la capacitat de donar respostes contundents davant les múltiples agressions comeses per l'estat vers les migrants, aconseguint al llarg dels anys crear simpaties i aproximacions que recolliren els seus fruits durant la revolta grega.

La solidaritat amb les companyes i les persones preses també ha estat una constant, facilitant la pèrdua de por a la repressió. Per escenificar aquesta solidaritat, i com a simple exemple, hi ha hagut la capacitat d'okupar al costat de la Plaça d'Exarchia una cafeteria que funciona durant tot el dia, que destina tots els beneficis al suport a les represaliades.

Les sinergies històriques intermitents amb les lluites estudiantils, es poden entendre, en bona part, degut a l'àmplia possibilitat d'engendrar contra-política que ha suposat fins fa relativament poc l'asil universitari (és a dir, la impossibilitat de les Forces de l'Ordre d'entrar a les Universitats).

La necessitat d'utilitzar la contra-violència no ha estat mai qüestionada en els entorns anarquistes, amb una herència històrica contemporània clara. Però si que hi ha un debat abundant sobre els límits d'aquesta violència a nivell «ètic», sobre el marc a partir del qual s'utilitza i de quan ha estat tàctica fer-la servir i quan no. Debats que s'accentuaren arrel de la revolta del 2008, de l'aparició de grups de guerrilla urbana amb una constant discursiva i pràctica en l'accionar i dels fets ocorreguts durant la vaga general del maig de 2010 en la què un incendi d'una sucursal bancària provocà la mort per asfixia a tres treballadores.

Avui en dia, el nombre dels atacs han descendit considerablement respecte als últims anys, en part per culpa de la repressió. La desarticulació de la «Organització Revolucionària-Conspiració de Cèl·lules del Foc», de «Lluita Revolucionària» i la desaparició de la irònica «Secta Revolucionària» ha fet descendir al mateix temps l'intensitat i l'espectacularitat de les accions.

Les divergències existents entre els anarquistes socials i els anarquistes nihilistes, sorgeixen d'un context concret difícilment extrapolable a altres països on el debat ha estat més teòric que pràctic. Possiblement (i no només) aquestes divergències tenen un tint generacional. Sense cap mena de dubte, una de les potencialitats dels anarquismes grecs ha estat la capacitat de transmetre els aprenentatges d'una generació a l'altra, sobretot a partir de mitjans de la dècada dels 90. De fet és habitual que persones de més de 40 anys continuïn estretament vinculades a la lluita, donant un toc d'experiència necessari. Però per altra banda, ha estat possiblement un dels motius que ha portat a les generacions de lluitadores més joves forjades al calor dels enfrontaments a rebel·lar-se i teoritzar no només contra l'estat i el capital, sinó també contra les formes de fer i pensar de les generacions més adultes, tot revitalitzant l'espectre nihilista de l'anarquisme. Tot i les divergències existents, a Atenes hi ha hagut la capacitat de mantenir espais d'acció i de coordinació entre els diversos anarquismes, mentre que per desgràcia a Thessalonika sembla que les diferències són irreconciliables.

La implementació de tot un seguit de mesures repressives per part de l'estat grec és en si un indicador del grau de contestació social que hi ha hagut durant els últims anys al país hel·lènic. De fet, mesures repressives que en altres països europeus amb tradicions autoritàries havien tardat una quinzena d'anys en aplicar-se, a Grècia s'han dut a terme en tan sols 4 anys. L'assessorament provinent d'Scotland Yard i dels EUA, ha accentuat les eines punitives contra els «koukouloforos» (terminologia despectiva cap als encaputxats) i per les persones relacionades amb accions directes, la condonació pràctica de l'asil universitari, els desallotjaments de diverses cases okupades entre les quals s'hi trobaven els principals referents, la reordenació de les tàctiques d'acció policial i un augment dels efectius, l'allargament tàcit de la presó preventiva, la censura i assetjament d'alguns mitjans de contra-informació i un llarg etcètera. Vora una vint-i-cinquena de companyes àcrates resten empresonades a Grècia, condemnades per accions directes, pertinença a organitzacions revolucionàries o expropiacions bancàries. Algunes d'elles han rebut condemnes de més de 50 anys de presó.

L'emergència del partit neo-nazi «Alba Daurada» ha copat molts dels esforços de les lluites dels últims temps. Anys abans, atacs contra les seus d'aquest partit, alertaven de la seva possible eclosió, però també demostraren que no només s'hi podria fer front a base d'accions. La deriva autoritària de l'estat, el desgast de les institucions polítiques tradicionals i la maximització de la violència i la criminalitat per part dels mitjans de comunicació, ha donat ales a una formació política que malgrat tenir una agenda i un programa propi, compte amb el suport d'una part del capital amb uns interessos determinats. La seva extensió per alguns barris populars, s'ha realitzat a base de populisme mitjançant les rondes de seguretat ciutadana o el repartiment d'aliments a ciutadans grecs. Cal ressaltar, que segons algunes enquestes, vora el 50% de la policia votà a aquesta formació durant les últimes eleccions.

L'acció de les companyes s'ha centrat fins al moment en la denúncia pública del partit, en l'atac a les seves seus, a la realització de grups d'autodefensa que prenen com a referent algunes milícies (no exemptes de debat) o a la realització de contra-marxes cada cop que hi ha hagut la possibilitat de realitzar una convocatòria on a voltes hi ha hagut enfrontaments amb membres del partit. La crítica d'algunes companyes vers aquesta forma de fer, es centra en la realitat que moltes de les energies dels últims temps s'estan dedicant a la lluita contra el feixisme oblidant la lluita contra l'estat.

Una mica d'història

Les primeres mostres de reactivació de les lluites àcrates a Grècia després de la Segona Guerra Mundial, es produïren durant «el Règim dels Coronels» degut a la influència del maig del 68 francès, sorgides sobretot al voltant de les lluites estudiantils. Ja en democràcia, el descontent generalitzat amb el Partit Comunista i les formes de fer política tradicional, anaren fent que molts dels joves que se situaren en un primer moment a l'esquerra de l'esquerra, s'anessin autodefinint de mica en mica com a anarquistes. L'aparició del rock, el punk i el bullici produït per la contra-cultura, aportà aire fresc a unes lluites que es mostraren a mitjans de la dècada dels 80 clarament agressives, alhora que anaren apareixent les primeres okupacions al barri d'Exarchia. Al decenni dels 90, començà amb una nova generació de lluitadores estretament vinculades a l'àmbit estudiantil. La primera dècada del segle XXI, les lluites contra la globalització i contra la realització dels Jocs Olímpics a Atenes el 2004, donaren una nova embranzida a l'espai anarquista.

Parlem amb...
Aura Lolita Chávez

Portaveu comunitària del poble maya Quiché

«¿quién es nuestro opresor? el sistema capitalista y el sistema neoliberal, y el patriarcado y el racismo ha encontrado en ellos un cómplice o un ejecutor de su sistema»

Aura Lolita Chávez Ixcaquic es portaveu del Consejo de Pueblos K'iche', que representa a 87 comunitats mayes del departament del Quiché de Guatemala. És una dona menuda i somrient, que s'expressa amb claredat i és un torrent de força i contundència. La confiança que ha rebut per part de les comunitats de la regió i la seva visibilitat en la lluita contra megaprojectes de desenvolupament de mineria, hidroelèctriques, monocultius, transgènics, empreses de logística i grans projectes turístics, l'han posat en el punt de mira. Al juny de l'any passat, després d'una manifestació contra instal·lació de torres d'alta tensió, la Lolita va viure un intent d'agressió, que finalment va recaure sobre quatre companyes seves.

Les dones estan agafant cada vegada més protagonisme en les lluites en defensa del territori i contra les empreses transnacionals (2). I com a conseqüència la repressió també ha augmentat per a elles. «A nosotras y a nosotros nos ven como enemigos del desarrollo, incluso nos dicen espantaturistas», va dir la Lolita a la seva intervenció als cine-fòrums de la VI Mostra de Cinema Indígena de Barcelona, el passat novembre. I va afegir : «Decirles que tenemos un mandato y es bueno que lo sepan. Esto no es un juego, no estamos jugando. Hemos tomado la decisión colectiva de defender el territorio y eso significa para los pueblos estar en comunidad». Si les transnacionals han pretès generar individualisme, el poble maya del Quiché ha respost reforçant allò col·lectiu.

De tot aquest exercici de resistència vam xarrar amb ella per poder comprendre i conèixer millor la lluita pel territori i la pervivència del poble maya, així com també de la posició de les dones a les comunitats i als processos de lluita. Us compartim un fragment de tota aquesta conversa, en la que la Lolita ens parla de la seva lluita i la de les seves companyes com a dones a l'interior de les comunitats, perquè per a qui vam poder coincidir amb ella a Barcelona durant la seva visita, va resultar inspiradora la seva força i claredat.

NoBorder
Barcelona, maig de 2013

Cuál vuestra posición como mujeres mayas en la luchas por el territorio?

Como mujeres nuestra fuerza también ha generado cambios estructurales desde el ser, des de la concepción de la vida, porque el patriarcado también ha entrado no solo en el sistema impuesto sino en los sistemas que a veces se combinan, entre el sistema impuesto y el sistema propio de los pueblos, no hay nada puro. En esa combinación, en esa mezcla que se hace, el patriarcado ha sido muy fuerte, se ha dado mucha violencia, hay muchas violaciones de los derechos de las mujeres.

En nuestra participación colectiva que hacemos, estamos también reivindicando nuestros propios derechos como mujeres indígenas. Nosotras decimos que en el pueblo se hable de autonomía, pero que hablemos de autonomía de autonomías, porque no podemos pensar solo que el pueblo está sufriendo y que se nos olviden las interioridades. Y por eso también reconstituimos muchos mensajes de que hemos declarado territorios libres de violencia como pueblos, donde se unen varios territorios, pero también entonces nosotras hablamos de que declaremos esos territorios libres de la violencia contra las mujeres. Estamos dando aportes muy valiosos, en donde los hombres ya se están concienciando de que ellos a veces también aceptan acciones violentas políticas, físicas, culturales, económicas. Desde ahí estamos generando cambios con controversias a veces por los temas que hablamos, que han sido temas tabú, que no se hablan.

Durante tus intervenciones en los cine-foros has hablado varias veces del poder des de la cama como un lugar también de lucha. Cuéntanos un poco más...

En nuestra cotidianidad nosotras hemos tenido un sentir de la existencia, en por ejemplo las relaciones sexuales, que en la mayoría de nuestras existencias ha habido relaciones sobre, o sea el hombre siempre va encima. Cuando comenzamos a encontrarnos nosotras, porque tenemos espacios que son nuestros espacios, hablamos de autonomía de autonomías. Ahí es donde hablamos de lo que nos afecta directamente a nosotras las mujeres. Y en ese conceptuar de que nos afecta analizamos las relaciones de poder: que es lo que nos da energía, que es lo que nos desequilibra, porque también tenemos esa combinación energética.

Uno de los aspectos que tocamos es esto de las relaciones sexuales. Desde el conocimiento de nuestro cuerpo, desde el conocimiento del ser con quien convivimos,… empezamos a hacer esas relaciones y vemos que una de las opresiones, —porque hay múltiples opresiones—, es esa. Y decimos si nos incomoda, si no nos incomoda,… y ya han salido los análisis de,: ¿y por qué no hacerlo de otra forma?, de estar a la par los dos, o de muchas formas. Llevamos eso a la cotidianidad, la familia y todo. Por supuesto que no es tan fácil. Porque empiezan:, ¡¿y ustedes de qué hablan ahí?!, ¿ por qué hablan de esas cosas?,… pero luego lo experimentamos y decimos: sí se puede de otra forma. Entonces otras relaciones se pueden dar de otra forma. No tenemos que estar siempre jodidas.

Hablamos también de la relación del tiempo. A veces les hablamos a los hermanos y las hermanas de la cuarta jornada por ejemplo, en ese análisis del poder desde la cama. Hablamos de la jornada de la mañana, lo que nos toca a nosotras, la jornada de la tarde, la jornada de la noche, pero también hay relaciones sexuales en la cama que nosotras ya no queremos hacer en un día por ejemplo. Hay veces que hay hombres que fuerzan, y que dicen que a la fuerza hay que tener esa relación, porque ellos tienen como ese instinto. Entonces pues ya les decimos que eso no lo consideramos como una relación armónica porque para nosotras es trabajo y que conceptualicemos porque le llamamos trabajo.

¿Y de lo cotidiano y privado como lleváis estas reflexiones a lo comunitario y público?

Empezamos a analizar y lo llevamos a las asambleas y es fuertísimo, jeje, porque no están muy acostumbrados a estos temas. Pero ahí salen los roles, como cuáles son los roles que hemos tenido las mujeres y los hombres. Y ahí están saliendo todos estos temas que quizás en otras épocas… cuando yo le contaba a mi abuela me decía «¡cómo vas a hablar así! ¡Nosotras no hablábamos de eso…!» Pero nosotras sí lo tocamos, porque a veces decimos, «¿quién es nuestro opresor?», el sistema capitalista y el sistema neoliberal, y el patriarcado y el racismo ha encontrado en ellos un cómplice o un ejecutor de su sistema. Los hombres están en la comodidad. Hay mucha violencia contra la mujer.

Y decimos, si queremos ir fuertes, ¿cómo quieren que nosotras gritemos no a la minería? Y hacemos movilizaciones grandes, de diez mil, quince mil gentes. Y les decimos, bueno, que griten. Pero, ¿cómo quieren que gritemos si nos acaban de pegar en la noche o en la casa los mismos hermanos? Quieren que gritemos «¡No a la minería!» «¡No, a las hidroeléctricas!» Ajá, pues entonces no nos quiten la fuerza ni en la cama ni en la casa.

¿Cómo es la respuesta de los compañeros? ¿Resulta muy conflictivo que puedan considerarles también opresores a pesar de haber sido y seguir siendo oprimidos en otros campos?

Pues con el fundamento que tenemos que son los principios y valores de los abuelos y abuelas. Porqué les decimos: «esto pasa porque queremos armonía», entonces ellos no lo pueden rechazar así como un vínculo cultural, porque a los abuelos se les respeta mucho. A veces se molestan entre ellos pero luego lo aceptan y hay muchos que ya han salido como los orientadores de otros. Y así es como una cadena que se está regando, extendiendo.

Y hay otros que no aceptan, pero han sido denunciados en asambleas. Hay compañeros que les han violentado a las hermanas, a su pareja, y los hemos denunciado. Porque tenemos espacios también de tomas de decisiones, pocos, muy pocos, porque generalmente la autoridad la tiene el hombre, pero en los pocos que hemos tenido hemos comenzado a fortalecernos y llevamos las denuncias. Y no les gusta, que por ejemplo, una vocera, como es mi caso, pueda llevar un caso. Porque yo tengo que llevar lo que pasa en mi comunidad, y yo lo voy a decir, públicamente.

Y si, está habiendo menos agresiones. Aunque no podemos decir que esté erradicado. No, no podemos tampoco idealizar tampoco. Pero estamos caminando, y entendiéndonos un poquito más y armonizando nuestra existencia.

Amb la Lolita i les dones del poble maya compartim enemics i il·lusions. Una de les transnacionals que té grans projectes hidroelèctrics a Guatemala es Gas Natural Fenosa, els mateixos que volen construir un deposit de gas natural a Balsareny. Quan ens parla de com els afecta el patriarcat sorgeix la complicitat fruit de l'empatia, el patriarcat esta present aquí i allà, per als pobles indígenes i per a qui vivim en societats «occidentals» o més industrialitzades. Aquesta entrevista busca compartir aquestes experiències i convidar a establir vincles de solidaritat horitzontals, i aprendre de la força comunitària dels pobles indígenes.

(1)L'entrevista completa la podeu llegir a http://visioindigena.org

(2)Podeu consultar l'implicació de Gas Natural a Guatemala a www.codpi.org/territorio-y-recursos-naturales/observatorio/mapeo

Prospeccions d'urani a l'alta Anoia? Nuclear no!

El petroli s'encareix, el gas també. Cada dia es parla més de la crisi a tots nivells, l'energètica també. Hi ha qui mira solucions que passen per un altre model energètic i hi ha qui intenta de totes totes buscar l'última engruna per reproduir el model centralista i monopolitzador basat en recursos fòssils i radioactius.

Heli

Manresa, novembre de 2012

L'empresa australiana Berkeley Resources demana permís a la Generalitat de Catalunya per fer prospeccions a la recerca d'urani a l'Alta Anoia. Nou són els municipis afectats: Calaf, St. Pere Sallavinera, Prats de Rei, St. Martí Sesgueioles, Pujalt, Castellfollit de Riubregós, Calonge de Segarra i la Molsosa. De moment aquests municipis s'han declarat «territori lliure d'extracció d'aquests materials sigui quin sigui el mètode utilitzat» i s'ha ampliat el període de presentació d'al·legacions per poder presentar estudis al Departament de Territori i Sostenibilitat, de la Direcció General de Qualitat Ambiental. Però depèn de Madrid que donin o no els permisos.

Actualment l'empresa Berkeley Resources pretén realitzar 52 pous d'entre 50 i 100 metres de profunditat i un diàmetre de 20 cm per sondejar la qualitat de l'urani. L'empresa no ha presentat cap mesura especial de protecció del medi ambient. A part de la destrucció que suposaria realitzar els sondejos l'extracció d'urani representa un fort impacte en el territori. La mineria d'urani a l'estat Espanyol requereix remoure 190.000 kg de roca per treure 1 kg d'urani la qual cosa és ecològicament insostenible tenint en compte que cada Central Nuclear consumeix 25 tones de combustible a l'any.

ENUSA, empresa pública que gestiona l' importació d'urani i el seu enriquiment a la fàbrica de Juzbado, està estudiant el tornar a obrir algunes mines a l'estat i la petició de Berkeley Resources del permís per fer prospeccions podria estar relacionada amb aquesta intenció per part d'ENUSA.
Berkeley Minera España, filial de l'australiana, és una companyia minera que es dedica a l'exploració i explotació de jaciments d'urani i altres metalls. La presència de Berkeley Resources a l'estat es remunta al 2005, any en què va adquirir Minera del Rio Alagón, empresa espanyola que tenia permisos per a l'explotació i investigació a 110,000 ha

L´última mina d'urani a l'estat Espanyol es va tancar fa 12 anys de manera definitiva a Ciudad Rodrigo (Salamanca) a prop d'on actualment hi ha la fabrica d'urani enriquit que subministra tot el combustible nuclear de les Centrals Nuclears de l'Estat al municipi salamanquí de Juzbado.

Això ja ve de lluny

Trenta sis anys després es repeteix l'agressió a l'Anoia, quan la Junta De Energía Nuclear (JEN), El setembre de 1977, Va sol·licitar una gran extensió de la comarca per l'exploració i explotació de minerals radioactius. El 17 de març de 1979 el BOE va publicar quatre decrets pels quals es declaraven zones de reserva provisional a favor de Estat per a la investigació de minerals radioactius en territori català en una extensió total de 777.330 hectàrees; la Zona 46 de Calaf amb 339.660 ha., la més gran; la Zona 51-Olot, amb 286.470 ha.; la Zona 52-Centelles, amb 75.600 ha. I la Zona 67-Terrassa amb 75.600 ha.

L'augment del preu de la llum (+70% en els darrers 5 anys) i la baixada del preu dels panells solars (-80% en 5 anys), fan cada vegada més interessant la proliferació de l'energia solar fotovoltaica

El 7 de juny de 1979 es varen constituir dos consorcis internacionals per l'exploració i explotació de minerals radioactius negociats amb les multinacionals nord americanes Chevron i Exxon. el de Catalunya estava configurat per la JEN i l'Empresa Nacional Del Uranio (ENUSA) en un 40%; la Promotora de Recursos Naturales en un 20% i la Chevron Resources en un40%. El 26 de maig es va crear la Coordinadora d'Ajuntament per una Moratòria Nuclear (CAMON), integrada per tots els ajuntaments afectats per aquests decrets. Es varen organitzar manifestacions amb la presencia de dotzenes de milers de persones; actes informatius i suport de personalitats com els del poeta Joan Oliver/ Pere Quart. Una comissió de científics independents va assessorar a la CAMON i documentà els perills de les mines d'urani. Però l'estat espanyol no ha retirat mai aquestes reserves, i durant la transició el Parlament Català no en va exigir tampoc el seu derogament.

Els estudis efectuats per la comissió científica de la CAMON van demostrar els greus efectes que les prospeccions i les futures explotacions d´urani tindrien per l'entorn i la salut de la població, especialment per la contaminació radioactiva de les aigües i de l'atmosfera provocades pel radó, gas radioactiu, que es produeix en la trituració de la pechblenda i la uranita, associades a materials carbonífers, i la utilització d´agents àcids per la concentració de l'urani.

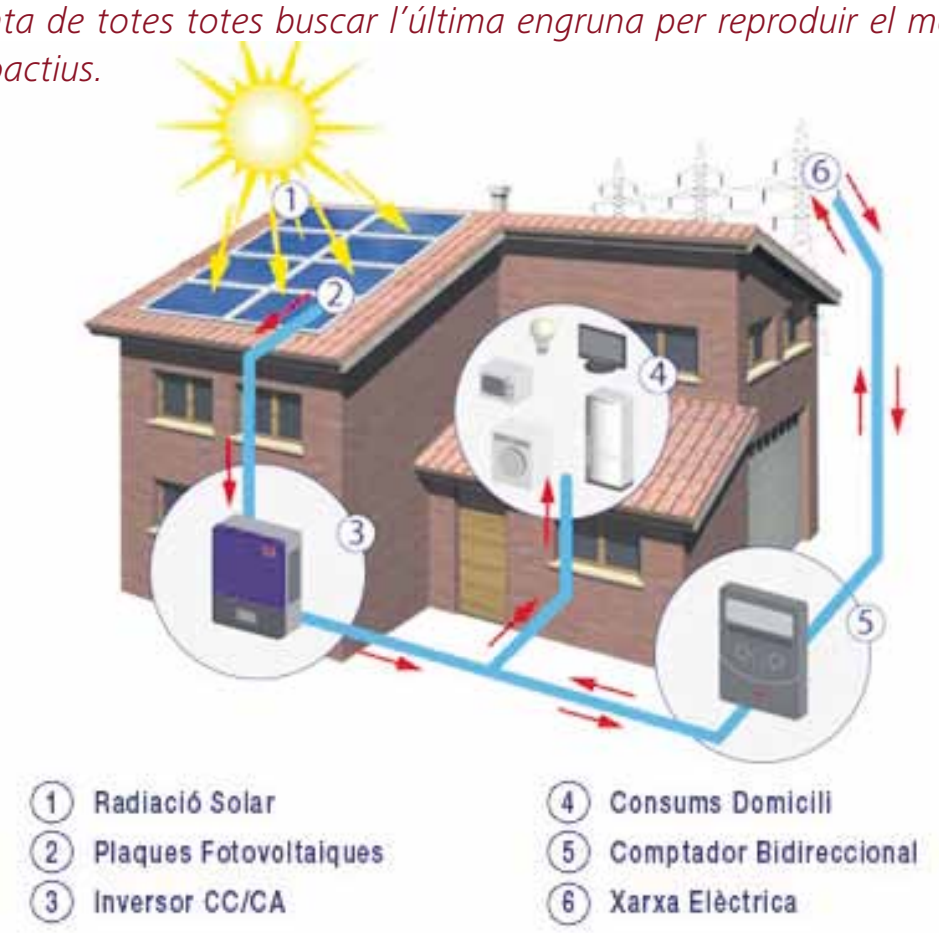

Fotovoltaica d'autoconsum una alternativa a les nuclears

L'energia nuclear ha passat en 20 anys de produir el 40% de la electricitat a l'Estat espanyol al 20% actual, a nivell mundial el 17% va ser el seu punt més alt l'any 2005 mentre que l'any 2012 estava sobre el 11% del total de l'electricitat que es subministra al món. És una energia del tot prescindible que va perdent quota de mercat al mateix ritme que augmenten les incidències a les instal·lacions i el seu descrèdit a la societat.

L'augment del preu de la llum (+70% en els darrers 5 anys) i la baixada del preu dels panells solars (-80% en 5 anys), fan cada vegada més interessant la proliferació de l'energia solar fotovoltaica. L'avenç tecnològic també porta a noves possibilitats d'instal·lació i consum Ara ja és possible que qualsevol habitatge que estigui connectat a la xarxa elèctrica pugui connectar-se els wats solars que cregui convenients sense necessitat de bateries (element car i molt contaminant). És el que s'anomena instal·lacions fotovoltaiques d'autoconsum.

Com funciona? L'energia produïda per les nostres plaques l'hem de consumir directament, ja que no l'emmagatzemem en cap bateria, l'energia o es gasta o es reverteix a xarxa. Es pretén produir el que hem de consumir sense excedir-se en la producció, doncs la resta de l'energia l'estaríem regalant a la xarxa. Per ara té sentit en indrets on el consum sigui diari, o bé que es pugui adaptar amb temporitzadors (encara que no estiguem a casa un temporitzador pot engegar la rentadora o el termo elèctric durant les hores de més radiació solar). No interessa fer instal·lacions massa grans, doncs sortiria massa cara i hi hauria moments que es regalaria l'energia a la xarxa. El més interessant és una instal·lació a mida, que es produeixi el què es necessiti i no més, i valorar si el repartiment dels consums el podem fer coincidir amb l'aportació solar, sinó tampoc val la pena. És a dir si tenim molt consum a la nit o a l'hivern, moments en què hi ha poc o gens radiació solar serà una la instal·lació poc aprofitada.

El primer pas serà doncs fer els càlculs per saber quanta energia consumim i quan la gastem. S'hauria de fer una llista de tots els elements elèctrics que es fan servir (bombetes, electrodomèstics, maquinària, etc.) apuntar-ne potència i es multiplica per hores de funcionament diari. Així obtenim l'energia consumida per cada un d'aquests després . L'interessant seria fer aquest càlcul mes per mes i així s'obté un dibuix de l'energia consumida al llarg de l'any i es pot valorar millor quina potència col·locar.

Què i com ho necessitem

Els elements més importants del circuit instal·lat seran: les plaques fotovoltaiques, l'ondulador i el comptador. Les plaques hem de tenir en compte que han d'estar orientades a sud en un espai lliure d'ombres. En quant a la inclinació dependrà de quan tinguem el consum. Si és un consum constant al llarg de l'any inclinarem les plaques per tal d'aprofitar més el sol de l'hivern (que és quan tenim menys hores de sol, però en canvi les llums estan més hores enceses), per tant les inclinarem a no menys de 50º respecte l'horitzontal. Si en canvi tenim molt més consum a l'estiu les inclinarem a 35º. I si en tenim molt més a l'hivern a 65º. Haurem de col·locar diferents sèries de plaques per assolir un voltatges semblant al de la xarxa. Connectar-les en sèrie vol dir unir el pol positiu d'una placa amb el negatiu d'una altra i així successivament fins a arribar al voltatge desitjat. Si les uníssim en paral·lel (tots el pols positius junts i per l'altra banda tots el negatius) sumariem intensitat. Si fem una instal·lació grandeta haurem d'anar jugant amb les sèries i paral·lels per aconseguir els voltatges i intensitats desitjats. Actualment es poden trobar panells fotovoltaics al voltant de l'euro per watt.

El segon element és l'ondulador. Els onduladors tenen diferents funcions. Transforma la corrent continua generada per les plaques fotovoltaiques en alterna i imita l'ona sinusoïdal de la xarxa, injectant corrent de qualitat. Ajusta el punt de funcionament del camp solar a la seva màxima potència sincronitzant-lo amb la xarxa. Talla el corrent elèctric en cas d'avaria a la xarxa, per evitar que es pogués produir una fuga. N'hi ha alguns que o bé desconnecten la injecció a la xarxa o bé activen consums interns en cas de màxima producció (per exemple un termo elèctric). La potència de l'ondulador ha de coincidir amb la de les plaques instal·lades, tenint un marge de funcionament. Aquest aparell necessita de la xarxa per funcionar.

Finalment el comptador. S'ha de tenir en compte que els nous comptadors digitals llegeixen en dues direccions (l'energia que entra i la que surt) i que això provoca que la factura augmenti i no el contrari, ja que factura l'energia generada per les plaques! Els altres no hi ha problema.

Xató, fracking i Jann Marc Rouillan

Perru

Solsona, maig de 2013

El passat 16 de febrer fou un dia intens a l'Ateneu columna Terra i Llibertat de Berga. Tot començà al migdia, amb un dinar per l'autogestió del local. Una quinzena de persones vàrem gaudir d'un menú a base de xatonada, estofat i postres de xocolata, un luju!

Després del cafè i la infusió començàrem a veure el documental Gasland, sobre els terribles efectes del fracking al sòl dels EUA. Algunes fa ben poc que hem descobert aquesta tècnica d'extracció de gas, i fou una bona manera de saber-ne els resultats. L'agenda apretava i els EUA queden lluny... i com que ens interessa molt més les conseqüències que pugui tenir el fracking al Berguedà, vam decidir parar la peli per poder parlar-ne una mica. Les persones que participen de la plataforma Aturem el fracking, ens van explicar com està el pati, i en quin punt es troba la assemblea. Sembla ser que tot està en una primera fase d'investigació de les possibilitats del terreny, i que se sàpiga, encara no s'ha començat a perforar. Es parlà sobre la necessitat de fer difusió abans no comenci el procés, i de la importància de construir un discurs anticapitalista. Xerràrem també del tipus de lluita que porta la plataforma, excessivament institucional, i de la dificultat que això crea tant a nivell d'organització com de pràctiques.... Fou un debat curt però on ja s'apuntaren algunes idees.

Es feia tard, i amb puntualitat inaudita començaven a arribar les primeres persones que venien a escoltar en Jann-Marc Rouillan. Així que es reorganitzà l'espai de l'ateneu per acollir l'acte, i aquest s'omplí ràpidament d'una cinquantena de persones. Feia temps que al «Centru» no veiem tanta gent en un acte polític.

M'atreviria a dir que la majoria dels que érem allà coneixíem d'una o altre manera l'obra d'en Jann-Marc; l'escrita i la que no. O bé hem llegit algun dels seus llibres o coneixem la història dels grups per on ha passat: MIL, GARI, Action Directe... Jann-Marc Rouillan és història viva de la resistència armada, i per bé o per mal ja forma part de les icones anarquistes . Tot i això, en Jann-Marc defugí de parlar gaire del seu passat o militància. La influència que per ell tingué la guerrilla dels maquis, la importància de viure a Toulouse (capital d'exiliats polítics) i una rapidíssima pinzellada del MIL, foren la única referència al passat. A partir d'aquí la seva idea fou provocar el debat sobre diferents temes, però molt centrat sobretot en la qüestió de classe, que per ell segueix sent un eix central en la lluita.

Cal dir que Jann-Marc aconseguí el seu objectiu a mitges: foren gairebé tres hores d'acte, en bona part monòleg, i tot i les provocacions que feu al «públic», vam trigar a posar-hi cullerada. Potser, i per fer una mica d'autocrítica, aquest és el problema: que al plantejar una xerrada ens considerem «públic» i no part. Escoltem al «ponent» i fem grans silencis fins que el primer no es tira a la piscina. Una llàstima, perquè penso que quan pensem en xerrades busquem ben bé el contrari.

Dit això, i un cop arrencat, el debat fou interessant; per les diverses visions del concepte de classe i com aquest s'actualitza o pren forma avui en dia. Un debat a voltes entre lligat amb la vella discussió anarquisme social versus individual.

Segurament moltes esperàvem un altre tipus de xerrada, on Jann-Marc parlés més de les seves vivències, o d'accions i batalletes, vaja... però trobo valenta l'aposta per un debat obert i merament polític. Ens pot semblar més o menys interessant, però potser d'aquesta manera alimenta menys al mite i ens fa tocar més de peus a terra.

Cap a les deu es donà per acabat el debat. Nova reestructuració de l'espai, improvisat sopar i moment que serví per comentar la jugada o simplement per relaxar-se xerrant amb qui no veiem tant sovint.

Un dia intens a l'Ateneu Columna.

L'Ateneu Columna Terra i Llibertat i el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs organitzen:

Dissabte 9 de FEBRER a les 18 h — Projecció del documental *Ni oublier, ni traîtres* (2006), converses i reflexions amb persones que van lluitar en grups d'acció antifeixistes i anticapitalistes.

Dijous 14 de FEBRER a les 19 h — Jann-Marc Rouillan ens presenta els seus llibres de memòries

Jann-Marc Rouillan va ser militant de diferents grups revolucionaris com el MIL, els GARI o Action Directe.

Tots els actes seran a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat (c. del Raig, 4, Berga).

Una altra palla és possible

Lola de Bellesguard

Berga, gener de 2013

Besos, ternura, que derroche de amor, cuanta locura,
que no acabe esta noche, ni esta luna de Abril,
para entrar en el cielo, no es preciso morir...

Ana Belén

Fa un parell de setmanes vaig assistir a un taller a la Ciutat Invisible de Barcelona, portava un títol curiós: «Fes-te un Manolo, sense tocar-te-la». La finalitat de la formació era simple i meridiana: aconseguir arribar a l'orgasme sense tocar-se la polla, oblidar per una estona els genitals i aprofundir en el plaer que ens poden regalar els forats anals. Era un taller exclusiu per homes, bàsicament perquè la pròstata és un dels principals arguments a l'hora d'aconseguir aquest tipus d'orgasmes. La qüestió és estimular amb els dits -propis o impropis-, una polla amiga o algun trasto sensual aquest òrgan al que s'accedeix fàcilment a través del forat del cul. El tallerista va deixar clar que no hi havia un botó màgic, però que podia ajudar exercitar la musculatura d'aquesta zona amb exercicis senzills com els que fan les embarassades després del part o les dones que pateixen incontinència. Per exemple, fer diverses repeticions que simulin que tallem el raig d'orina. Bé, si que va explicar que aquesta tècnica, el massatge prostàtic, s'utilitza mèdicament per aconseguir l'extracció de semen. Però, i aquí comença l'interessant, també va deixar molt clar que sense amor potser es podria arribar a escopir una lleterada; tot i que només mitjançant l'amor gaudiríem de forma plena d'aquesta tècnica. Es va insistir molt en una visió àmplia d'aquest sentiment, l'amor: la necessitat de donar afecte, el plaer en rebre'l, el compromís en el moment viscut, el respecte, la confiança, l'exaltació del desig per l'altre, les ganes extraordinàries de gaudir plegats, l'entrega... Aquesta visió va sorprendre a més d'un. Ai l'amor, aquesta cosa estranya que apareix de tant en tant i, a vegades, sobre el llit. En definitiva, donemnos literalment pel cul, companys i companyes i que visca l'amor, anal.

http://hazteunmanolo.blogspot.com.es/

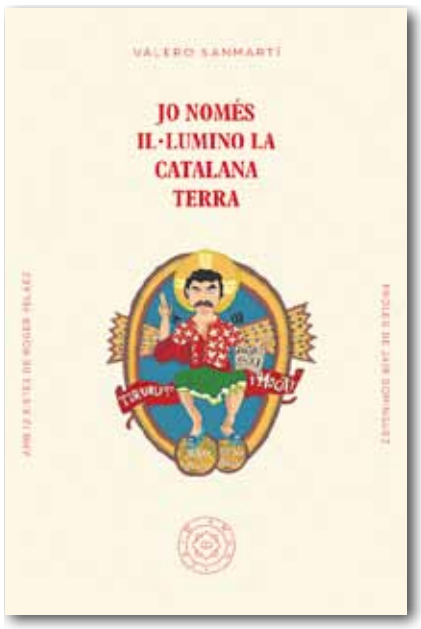

Jo només il·lumino la catalana terra

Valero Sanmartí. Les Males Herves, Barcelona, 2013

Ramon Camps

Berga, març de 2013

Hi ha vegades que cal ser sincer en aquesta vida. Potser poques, però si us dic que m'he intentat follar durant dos dies les pàgines d'aquest llibre de Valero Sanmartí capítol a capítol, sense descans, sense baixar el ritme, amb paraules boniques i algunes de brutes, no és cap metàfora literària o un recurs comercial. Perquè la lectura de l'estrany artefacte que ens presenta aquest autor deriva en una admiració malsana i unes pàgines empastifades d'amor en majúscules.

Havia llegit el blog de l'autor amb anterioritat i de forma intermitent: http://jonomesfolloapel.blogspot.com.es/ i sí, havia rigut. Però el llibre supera les expectatives amb escreix. Valero escriu per destripar la supèrbia d'un país de subnormals que és creu per sobre del bé i del mal. No hi ha treva en aquesta divagació que s'estén al llarg de poc més de 200 pàgines. Hi ha escarni per tothom, des del folklore català més endiumenjat: colles sardanistes fins als fills dels convergents reciclats en demòcrates cupaires. Aquest llibre em recorda en part a la cançó del decrèpit Jaume Sisa: «(...)Oh! Benvinguts! Passeu, passeu, de les tristors en farem fum. Que casa meva és casa vostra si és que hi ha cases d'algú (...)» perquè Valero escup sobre la fauna més eclèctica que habita la catalana terra: moderns de ciutat, moderns de poble, l'exèrcit espanyol, el Guardiola, els quillos més nostrats, els castellers, els bastoners, els neorurals, els mites del rock català, el Julio Manrique, el Kilian Jornet, les provincianes de Gràcia... Res s'escapa de la seva ira lletraferida. En aquest bany de sang l'acompanya el Roger -col·laborador del Pèsol- amb uns xistes de gargots que tanquen amb excel·lència cada capítol de llibre. I tot això en una prosa carregada i formal, un estil propi que carrega de raons un llibre que alguns devorarem i d'altres odiaran profundament. Perquè Valero és la Pilar Rahola de les nostres sobretaules. Amén. I pels descreguts aquí en teniu un fragment.:

«A tots aquells catalans de bé, joves i formosos monitors d'esplai, estudiants de magisteri infantil, revolucionaris diletants, voluntariosos aprenents de periodista patriòtic, eterns estudiants universitaris que gandulegeu a les assemblees de la facultat, proletaris il·lustrats, vedells de sang jove que enceneu la catalana terra, fills díscols de pares convergents que voteu la CUP per épater la bourgeoise, vosaltres sou la xacra de Sarrià i l'orgull de la Nació, però si obriu les portes dels vostres casals de barri als bascos perquè entrin i es follin les vostres noves, a tots vosaltres: Jo us condemno».

La Ginesta
Plaça Maragall 2
08600 Berga
93 8220067

Vols col·laborar amb nosaltres?
Envians els teus textos a:

pesolnegre@berguedallibertari.org

Género y políticas del trabajo en la España contemporánea: 1836-1936

Cristina Borderías
Barcelona,
Icaria editorial, 2007

Gaia Talls

Berga, abril de 2013

En les últimes dècades, la investigació i el nostre coneixement sobre la segregació sexual laboral han millorat. La investigació històrica feminista ha fet la tasca més important, explorant els diferents contextos econòmics, socials i polítics i qüestionant les teories econòmiques (de qualsevol tendència i ideologia) que negaven l'existència d'una estructura patriarcal com a arrel de les desigualtats: polítiques de contractació, dels sistemes organitzatius de les empreses, de l'ús de la tecnologia, de les modalitats i quanties salarials, etc.; existència d'un mercat laboral primari i masculí, que assegura millors oportunitats, salaris, estabilitat i formació; i un mercat laboral secundari i femení, flexible, inestable, amb menys i pitjors oportunitats, salaris i formació. Aquest mercat laboral sexuat respon a les necessitats capitalistes, les quals han rebut el suport de les polítiques estatals, però moltes vegades també han respòs a la pressió de les organitzacions obreres per expulsar les dones dels treballs més qualificats, garantint-ne el monopoli masculí.

Género y políticas del trabajo en la España contemporánea: 1836-1936 és un llibre acadèmic que segueix aquesta línia de recerca i n'és una notable aportació. Recull vuit estudis de diverses/os investigadores/rs i és editat per Cristina Borderías, professora titular d'Història Contemporània de la UB i investigadora principal del grup de recerca «Treball, Institucions i gènere», amb una llarga trajectòria en l'estudi de la història del treball i la història de les dones. Les vuit recerques, amb un enfoc microsocial i local en les indústries del metall, de les conserves i sobretot del tèxtil català, han analitzat les polítiques, reivindicacions i lluites laborals realitzades des de l'estat, la patronal i les associacions obreres, avaluant la seva influència en la segregació sexual del treball durant el procés industrializador.

Els aspectes que sorgeixen d'aquests estudis són diversos: la consolidació de la moral decimonònica i conservadora de la família entre les classes obreres, que associa masculinitat amb mantenir econòmicament la dona i els fills, mentre que a la dona ha de complir amb les tasques domèstiques; la segregació sexual industrial com a hereva del bagatge misogin del món protoindustrial i artesanal; la influència de l'escassetat de llocs de treball en la pressió masculina per l'expulsió femenina del mercat de treball; com precarietat, inestabilitat i flexibilitat laborals jugaren en contra de una lluita laboral i sindical forta i consolidada per part de les dones, quedant les associacions obreres controlades per homes, prioritzant els interessos d'aquests; la legislació proteccionista com a benefici per l'accés masculí als (millors) llocs de treball, en detriment de la seva aplicació al treball agrari, domèstic, el realitzat a domicili o als sectors que agrupaven a la majoria de treballadores.

Les pressions obreres realitzades a peu de fàbrica van tenir una importància molt rellevant per la configuració d'aquesta concepció del treball, la legislació i la protecció social. Per això, les dades també ens recorden diferents lluites laborals de les pròpies dones, de manera autònoma, van ser les més efectives en quant a millores immediates per a les dones obreres.

El llibre és una font sobre els aspectes de gènere de processos polítics, econòmics i socials, eina indispensable per comprendre gran part de la segregació de gènere actual al món laboral, així com la què moltes vegades trobem en lluites col·lectives sindicals i militants. Conèixer aquests processos incorporant el biaix de gènere implica conèixer millor els errors del passat per reflexionar-hi i no repetir-los en el present o el futur.

Artur Mas: On són els meus diners? Crònica d'una batalla per la sanitat pública

Marta Sibina i Camps
Albano Dante Fachin

M.

Berga, maig de 2013

Aquest llibre de l'Albano Dante i la Marta Sibina no és un punt de partida sinó un punt i apart (perquè, coneixent-los, aquí no s'aturaran). Darrera d'aquest llibre hi ha una història viscuda amb intensitat, primer en una certa solitud i poc a poc amb la complicitat de molta i molta gent arreu del país.

Artur Mas: on són els meus diners? aixeca la catifa i aireja corrupteles però sobretot és la història d'una lluita i una història de tenacitat. El punt de partida és un daltabaix econòmic per a l'Albano i la Marta; una furgoneta, caixes, un trasllat a casa els pares d'ella. I la voluntat de tirar endavant amb una modesta publicació d'abast comarcal, el Cafèambllet. Un anunci d'una mútua privada a televisió, una emprenyada, i un article innocent per a Cafèambllet dedicat a la sanitat pública els durien a preguntar i topar-se amb un munt de buits, interrogants i silencis espessos. Però, obstinats, l'Albano i la Marta no pararien fins destapar el major robatori de la història de Catalunya. A youtube van trobar una bona eina de lluita per escampar tot allò que anaven descobrint i van obtenir un gran ressò: els seus vídeos corrien per la xarxa massivament. Els han volgut parar els peus amb multes (un clàssic de tota lluita crítica) però a cada cop que rebien en sortien més forts i més acompanyats. La campanya de micromecenatge per publicar el llibre va ser espectacular: en poques hores tenien els diners. La feina ben feta, el periodisme compromès, lliure i digne té els seus rèdits.

Al llibre s'entronquen amb molta traça el periodisme d'investigació, el compromís social i la història de vida dels seus autors i gent propera. Novel·la negra, novel·la iniciàtica en el periodisme d'investigació i document periodístic, és una història molt humana en prosa molt amena, amanida amb tocs d'humor i autocrítica. L'edició molt clara s'acompanya d'icones per a les diferents acotacions: micròfons, diaris, arroves, carpetes i fins i tot l'ocellet de twitter ens ressalten declaracions, articles de premsa, emails, tuits… Per una cosa i l'altra, el llibre es llegeix d'un glop.

La investigació ens descobreix la cara més fosca i odiosa d'aquest país, i aquí hi veiem només la punta de l'iceberg: la sanitat en uns anys i llocs molt concrets. Cauen caretes i veiem les coses com són realment: la merda se'ns menja. No per errors puntuals o per pomes podrides: és el sistema en la seva totalitat, tal com s'ha pensat i construït i com funciona. «A l'àmbit de la salut només es pot ser antisistema», diuen, però aquest sistema disfuncional i putrefacte és comú a totes les peçes del sistema econòmic, social i polític. Avui al país de la crisi només es pot ser antisistema. Alguns ja ho erem. Ara arriba el moment de ser molts més i de persistir: aquesta és la gran revelació per a tots els antisistema, per a tots els que volem plantar cara a la crisi, per als mitjans de comunicació compromesos...

La història de l'Albano i la Marta té moments d'eufòria, de desànim… un mapa emocional prou conegut en totes les lluites socials i que ens pot ajudar a pensar-hi i a recordar la importància de ser-hi, de donar escalf i fer ressonar totes les lluites. I finalment, uns i altres avançar tossudament alçats, obstinadament rebels.

Subscriu-te al Pèsol Negre!

Vols rebre el pèsol negre a casa?
Vols col·laborar amb aquest projecte de premsa llibertària?

Nom i cognoms: .....

Adreça completa: .....

Adreça de correu electrònic: .....

Número de compte: .....

Indica la teva col·laboració anual:

☐ 10 euros // ☐ 30 euros // ☐ 60euros // ☐ 80 euros // __ euros

☐ No m'envieu la revista que ja l'agafo als comerços

Envia'ns aquesta butlleta degudament omplerta a: **Ateneu Columna Terra i Llibertat. C. del Balç 4, baixos esquerra - 08600 Berga**
O bé a: **info@pesolnegre.info**

toutes les femmes du grifoll

De cara i d'esquena, des del poble poema, on la llum i el paisatge no s'adiu amb els costums i a la vegada s'emmarca en una essència terrenal. Esbossos, retalls, textures, talent i una muntanya d'obres incalculable. Amb la nova col·lecció ha tornat als inicis més fotogràfics. **Grifoll** *és a les parets més escrostonades, al mur de la fàbrica, a l'habitació de casa, a l'escala que va cap a la terrassa i a darrere la gasolinera. Pintor, poeta visual, virtual i escriptor. A vegades em pregunto si aquest tal* **Grifoll** *existeix. Jo l'he sentit amb l'ànima i potser l'he vist realment. L'adoració i la incansable recerca en l'art, no arriba encara a la seva fi. Aquesta vegada sota la influència dels grans mestres de la història de la pintura i escultura com Gustave Klimt, Miquel Àngel Buonarroti, Goya o pintors del Quattrocento italià, i alhora les seves dames establertes com a símbols d'una bellesa, d'un cànon o d'una atractiva seducció, han estat recreades amb un altre sentit estètic, un nou món de misteri, ambigüitat i mutacions sota la visió de* **Grifoll**. *Collages metamorfosats, cares andrògines que insinuen un bell aire del que havien sigut en l'esplendor remota, mutacions de genitals aberrants, carnaval grotesc i ulls de dones que ja no són aquelles dones.*

(Text: Maria Ballús)

JOSEP GRIFOLL
(casserres 1972)

http://poeticacrapulistica.blogspot.com.es

PARLEM AMB…

Manel Tirado

Amic d'infància i de joventut de l'Agustín Rueda*

Ginkgo biloba
Sallent, maig de 2013

En Manel Tirado, és un amic d'infància i de joventut de l'Agustin Rueda eren veïns al barri de la Botjosa de Sallent a les darreries de la dictadura franquista. Company d'inquietuds i de projectes en un barri miner, dur, distant i disgregat del poble, marcats de ben a prop per l'església i la guàrdia civil. Manel era el contacte i suport de l'Agustin en les seves anades i vingudes des de França amb material de propaganda, llibres que no es trobaven aquí i d'altres coses. Acompanyà a la família Rueda a Madrid quan van assassinar l'Agustin a Carabanchel i en tot el procés contra els seus botxins. Manté una crítica lapidant a CCOO. Mou fils a l'ombra, és Titellaire. De l'entrevista que li hem fet, seleccionem per al Pèsol Negre la part més personal i humana de l'Agustin, potser la menys coneguda de totes. Es pot trobar l'interessant entrevista sencera a en Manel Tirado al portal **www.bllibertari.org.**

Ens podries explicar alguna anècdota de la infància de l'Agustin?

Una anècdota polèmica i característica de quan érem petits, doncs que ja tenia certa inquietud per les qüestions socials, i en una redacció que vam fer sobre la vida dels miners, l'Agustí posava per escrit el què pensava sobre els miners i la vida a la Colònia, era contundent i era la realitat.

El pare de l'Agustí era una persona, com molts miners, «borrachín», li agradava el vi com al meu avi. I tot això ho va explicar i ho va posar a la redacció, i va ser polèmica en el sentit que un nen que escrigui tot això i de manera dura..., al mestre el va trastocar una mica, i se les van acabar tenint. Ell amb això va acabar reflectint una mica la duresa de la seva infantesa. L'Agustín vivia en uns blocs de pisos molt antics, al costat de la carretera, que tenien el lavabo fora a la galeria, i quan feia fred... i tot això ell ho reflectia a la redacció.

Altres coses més significatives o coses que han quedat més... sobretot les discussions amb el capellà, amb el «pàrraco» de Sallent. Jo n'havia presenciat algunes i eren bones, perquè creaven expectació. Es formava un corrillo de gent, i com que era una persona documentada, quan tenia discussions amb el capellà el posava en contradicció amb el què feia l'església, els postulats del clero. A ell li agradava i gaudia, sobretot quan hi havia una certa expectació, estava a la seva salsa.

Alguna cosa característica d'ell era que li agradava molt el futbol. Si tu volies veure l'Agustín desmarxat era amb el tema del futbol, era un forofo del Barça, i a més ho practicava i jugava bé. Trencant mites.... l'Agustín si jugava era per guanyar, era un guanyador nat i li agradava ser el millor

I a vosaltres... d'on us sortien les ganes de lluitar, el punt de consciència?

La nostra joventut va coincidir amb els últims anys del franquisme. Hi havien moltes coses que podien haver determinat el fet que la gent tingués més consciència social i fossin més reivindicatius. Es van formar les Comissions Obreres,... a partir dels anys 60 va venir molt turisme d'Europa que va fer que hi hagués altres maneres de veure les coses, el món hippy,... hi havia tot un conglomerat de fets socials que feia que la cosa hagués de canviar per nassos, per la seva pròpia inèrcia havia de canviar. I dins d'aquest context ens trobàvem nosaltres com gent jove, que tens més ganes de fer coses, més solucions,...

Quines activitats fèieu

Vam muntar el Club Juvenil, l'equip de futbol..., fets més rellevants que es van consolidar amb el temps. Altres coses eren més efímeres. Una cosa molt rellevant va ser que quan vam sortir del cole no podíem estudiar, però el nostre interès en poder-nos formar hi era, i com que no teníem maneres amb uns nois de la colònia i l'Agustí vam dir de muntar una biblioteca. Anàvem a Barcelona a buscar llibres, i molts entràvem a llibreries, agafàvem llibres d'amagatotis, i així vam aconseguir muntar una llibreria bastant interessant que després va desaparèixer com tot. Entre nosaltres ens anàvem passant els llibres, i quan ens trobàvem podíem discutir el què havíem fet, el què havíem llegit. Després, quan l'Agustí ja va anar a França i va portar altres llibres, ja hi havia molts més llibres i material de França cap aquí. Inicialment la seva fugida a França va ser per això, perquè buscava altres coses i a la vegada ell pensava que si portava material per formar la gent de la colònia, la gent jove, estaríem més preparats per fer front qualsevol cosa.

Això dins del context actual sembla una cosa anecdòtica, però és que abans era complicat. Les simples octavetes que ara sembla cavernícola el fet de fer octavetes amb una vietnamita, amb el fotolit i el rodillo intentàvem fer unes octavetes,... tot això era el què portava la clandestinitat, però era una cosa que ara s'explica i dius... quin rollo! Però era el què hi havia.

Perquè creus que es va fer anarquista?

No crec que es fes anarquista, crec que era així, no sé com explicar-ho. A Catalunya hi ha un pou amb aquesta filosofia, que potser no surt però és latent. Si algun país o una nacionalitat (o digues-li com vulguis) de la península o d'Europa pot iniciar una altra vegada aquest camí, és aquí. Jo ho veig per moltes coses. Jo no me'n recordo que ell es fes anarquista. A través d'anar llegint coses va entrar en contacte amb l'anarquisme. També li agradava discutir-se amb els troskistes, tot i que si s'havien de fer coses conjuntament les fèiem. Una altra cosa interessant amb l'Agustín era que quan parlàvem, l'Agustín sempre estava com en un estadi superior, per entendre'ns ell llegia molt, havia estudiat molt, i no només havia llegit i estudiat sinó que a més a més reflexionava, cosa difícil, reflexionava molt sobre qualsevol cosa, ho posava en qüestió tot. Llavors tenia una capacitat d'anàlisi tant gran que feia una exposició de qualsevol cosa en un moment i ho veies claríssim, a més tenia molta dialèctica. Però a l'hora de la veritat, i sobretot a l'època més tardana de quan ell se'n va anar a França que ja volia que la Colònia passés en un estat més compromès, això li feia molt mal perquè veia que la gent no seguia, no que la gent no estes al seu nivell, que ja li dèiem «no estem al teu nivell i és difícil poder-hi estar» «no perquè tu em diguis que he d'estar així ho seré perquè en el meu interior no ho sóc». I ell ho entenia. Llavors ell sempre deia que cadascú ha de tenir el seu procés, i que per arribar aquí potser a un no li costa res i a un altre li costa molt. La qüestió és fixar metes, fixar objectius, i que cadascú hi anés arribant. El que passa és que es feia tant tard, es feia tot tant lent que quan volies arribar aquí, ell ja estava a la Xina. Les meves discussions amb ell sempre eren entorn a això. Ell era comprensiu i ho entenia, però a la vegada era molt visceral, i quan no ho entenien i els demès passaven de tot o no tenien la mateixa implicació que ell, li sabia greu.

La falta d'implicació de la gent, és un dels motius pels quals ell va marxar a França?

Sí, aquesta va ser una de les raons, perquè veia que aquí tot era molt feixuc, costava molt de tirar la cosa endavant i ell pensava que buscant altres maneres i objectius, pensava que a França hi havia una certa gent que potser podien estar més amb el que ell pensava. De manera utòpica ell pensava amb la revolució global, amb que no podíem estar d'aquella manera. I ell pensava que la revolució sempre havia de partir de tu, que la revolució no és anar a fer quatre merderades en una plaça o el què sigui, sinó que era una revolució interior que a la vegada això et donava més força. Ell ho vivia molt, però després la gent uns seguien més, altres menys, i altres res de res. La raó important per la qual ell va marxar cap a França era aconseguir maneres de poder trobar gent per fer coses d'envergadura, amb cara i ulls. Una altra raó era la marginalitat en què havia caigut a Sallent. A Sallent no era molt difícil trobar feina perquè hi havia molts llocs, però a ell se li feia difícil. També perquè ell només volia treballar quatre hores, tenia tota una filosofia del treball que no facilitava que li donéssim feina, volia treballar el suficient perquè li donessin peles per poder sobreviure. Les aspiracions de la gent normalment són posseir, aconseguir, i ell tot això no ho tenia present, i es feia difícil.

* Per mes informació consultar el *PÈSOL NEGRE* núm. 18, 19, 36 i 51.

1r TORNEIG FUTBOL-SALA MEMORIAL AGUSTÍN RUEDA

Dissabte 29 de juny a Sallent
10'00h Pavelló Agustín Rueda, Inauguració del torneig en el qual participaran els equips: Dynamo ERT, FC Sankt Pauli Fanclub Catalunya, Trinxats Punkbol Club i Maqui FC.

15h Dinar col·lectiu
17'30h Ateneu Popular Rocaus, Xerrada-debat sobre Agustín Rueda i el futbol com a eina de dinamització social.

20h Inauguració de la placa en record a l'Agustín Rueda en el 35è aniversari del seu assassinat al Pavelló Municipal d'Esports Agustín Rueda..

21h Local Social de Contramestres, sopar i festa amb Insershow.

Els participants i l'organització faran un pagament únic -per concretar- que inclourà el dinar i la festa.

El sopar serà una botifarrada i/o amanida a pagar a la barra del concert de Contramestres.

La entrada a la festa-concert serà de 5 €.